

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СМИСЛАННЕ

КН.

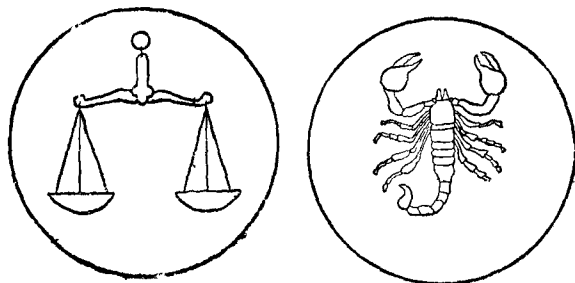
ГОДИНА ЧЕТВЪРТА

1928

6-7

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. IV СОФИЯ. СЕПТЕМВРИЙ—ОКТОМВРИЙ 1928 г. КН. 6—7

Защо Го слушате?

Има два начина за разбиране на великата Истина въ живота: външенъ и вътрѣшенъ начинъ. Външното разбиране опрѣдѣля отношенията, които съществуватъ между хората, между нашитѣ ближни и между самитѣ насъ. Вътрѣшното разбиране опрѣдѣля отношенията между насъ и Великото Начало на живота. Всѣки човѣкъ, който нѣма тѣзи отношения, той е на кривата страна.

Съврѣменната математика, напр., работи съ четири дѣйствия: събиране, изваждане, умножение и дѣление. Божествената математика, обаче, борави само съ два отъ тия процеси, а именно: съ събиране и умножение. Изваждането и дѣлението пѣкъ съществуватъ главно въ физическия животъ. Въ тия дѣйствия нѣма нищо положително. Защо? — Тѣ сж отрицателни. Когато нѣщата се дѣлятъ, тѣ не се увеличаватъ; и когато се изваждатъ, пакъ не се увеличаватъ. Въ събирането и умножението има увеличение. Тѣ сж положителни методи.

Много хора, каквито сж съврѣменнитѣ апаша, си служатъ съ дѣлението и изваждането. Напримѣръ, апаштъ изважда отъ джоба на нѣкой човѣкъ 1000 лева, отъ джоба на другъ човѣкъ още 1000 лева, отъ трети — други нѣща и послѣ ги събира. Питамъ: естественъ ли е този процесъ на събиране? Значи, този апашъ прѣвръща изваждането въ събиране. Другъ човѣкъ отдѣля нѣщо отъ едно мѣсто, друго — отъ друго мѣсто, и по такъвъ начинъ умножава нѣщата. Но

казвамъ: разнитѣ части отъ разни величини не могатъ нито да се събиратъ, нито да се умножаватъ. Вие не можете да събирате, нито да умножавате двѣ части отъ различни единици. Това е несъвмѣстимъ законъ.

Отгукъ ние казваме: всѣки човѣкъ, който се занимава само съ изваждане и дѣление, той принадлежи къмъ физическия свѣтъ. Това е вжтрѣшенъ процесъ, който става въ хората, а не външенъ. Животътъ, който се извява на земята, има външни, но има и вжтрѣшни проявления. Ето защо, и всички нѣща въ живота ни радватъ дотолкова, доколкото ги разбираме. Ако дадете единъ скжпоцѣненъ камѣкъ на нѣкое дѣте, то нѣма да се зарадва; но ако го дадете на нѣкой възрастенъ човѣкъ, той ще се зарадва. Обаче, ако дадете една хубава ябълка на това дѣте, то ще се зарадва; дадете ли я на възрастния човѣкъ, той нѣма да се зарадва. Значи, това, което радва дѣтето, не радва възрастния; и това, което радва възрастния, не радва дѣтето. Кой е на правата страна: възрастниятъ, който взима скжпоцѣнния камѣкъ, или дѣтето, което взима ябълката? Това е единъ отъ неразрѣшенитѣ въпроси на живота, понеже хората иматъ различни разбирания и схващания.

Мнозина отъ еврейтѣ казваха за Христа: „Лудъ е Той, бѣсъ има, защо Го слушате?“ Кой човѣкъ може да се нарече лудъ? — Този, който се е отдѣлил отъ Първичната Причина на живота. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ не мисли право. Защо не мисли право? — Понеже се е отдѣлил отъ Първичната Причина, нѣма тилъ, нѣма опорна точка въ живота си, затова се лута навредъ, не може да намѣри своето мѣсто. Силата на човѣка седи въ връзката му съ Първичната Причина. Силниятъ човѣкъ е здравомислещъ. Докато човѣкъ само дѣли въ живота си, дотогава той не може да расте. Ето защо, човѣкъ трѣбва да започне живота си съ великитѣ процеси на събиране и умножение.

Казвамъ: всѣки човѣкъ трѣбва да има една опрѣдѣлена Божествена идея, на която да служи. Тази идея е пробниятъ камѣкъ въ неговия животъ. Тя е основата на живота му. Тази основа трѣбва постоянно да се подобрява. Всички мжнотии, които идватъ въ живота на кой и да е човѣкъ, не цѣлятъ нищо друго, освѣнъ да подобрятъ основата, върху която е поставенъ неговия животъ. Испитанията въ свѣта не сж нищо друго, освѣнъ начини, процеси, чрѣзъ които се опитва, дали основата, върху която градимъ нашия животъ е трайна, устойчива. И ако нашитѣ идеи, нашитѣ възгледи и нашитѣ знания, въ продължение на 50 — 60 годишенъ животъ, се рушатъ, това показва, че основата на нашия животъ е слаба.

Често свѣтскитѣ хора казватъ за нѣкой религиозенъ човѣкъ, че е лудъ. Така може да говори само онзи, който владѣе Истината. Коя е нормата, по която се познава, кой човѣкъ е здравомислещъ и кой не? — Отъ Божествено гледище здравомислещъ човѣкъ, е този, въ ума на когото не сжествува абсолютно никаква отрицателна мисълъ. Сълзитѣ по читѣ му показватъ, че той се е отклонилъ отъ правия пѣтъ. Бѣднотията не е нещастие, но тя показва отклонение отъ правия пѣтъ. Богатството не е нещастие, но то показва отклонение

отъ правия пжтъ. Гордостта, невѣжеството показватъ отклонение отъ правия пжтъ.

Свърѣменнитѣ хора искатъ да знаятъ Истината. Кому се казва Истината? — Само на онзи човѣкъ, който е свързанъ съ Божествения свѣтъ.

Евреитѣ казваха: „Лудъ е, бѣсъ има, защо Го слушате“? — Това е гласътъ на свѣта, отъ който всѣки човѣкъ трѣбва да се освободи. Затова именно, Христосъ казваше: „Азъ съмъ Пжтътъ, Истината и Животътъ.“ Когато човѣкъ се проникне отъ дълбокия смисълъ на тия думи, той ще се свърже съ Първичната Причина на нѣщата и ще чуе въ себе си тихъ гласъ, който ще му каже: „Твоятъ пжтъ, това съмъ Азъ; твоята истина, това съмъ Азъ и твоятъ животъ, това съмъ Азъ. Въ този Пжтъ ще ходишъ ти. Тази Истина е за тебе. Този животъ ще се проявява въ тебе“. Когато човѣкъ чуе този вжтрѣшенъ гласъ въ себе си, душата му ще се изпълни съ радостъ, съ веселие, съ животъ. Нѣма по великъ моментъ отъ този, да чуешъ гласа на Онзи, Когато си очаквалъ отъ хиляди години!

Животътъ на човѣка не е нищо друго, освѣнъ изпитни — тѣ сж пробниятъ камъкъ, съ който се изпитва характера на човѣка. Най-цѣнното нѣщо въ душата на човѣка е неговиятъ характеръ, който трѣбва да мине прѣзъ огъня — изпитнитѣ. И само когато мине прѣзъ този огънь и устои на всички изпитни, само тогава може да се каже, че човѣкъ има характеръ цѣненъ и устойчивъ, вѣченъ, има вѣченъ домъ, въ който може да живѣе — характерътъ, това е човѣшкиятъ домъ.

Докато човѣкъ не се научи да мисли правилно, той ще прави грѣшки и ще ги изкупва съ редъ страдания.

Идва епоха по-величава, отколкото е имало досега, и ние можемъ съ радостъ да очакваме това свѣтло бѣдеще. Отъ тия бури, които идватъ да дезинфекциратъ, да прѣчистятъ свѣта, не трѣбва да се боимъ ни най-малко. Трѣбва да благодаримъ на Бога, че тѣ идватъ. И нѣма защо да се стараемъ да ги прѣдотвратимъ, па и не можемъ да ги прѣдотвратимъ — тѣ ще минатъ и ще принесатъ своето добро.

Учительтъ.

Б. Боевъ.

Новото съзнание. Законъ на цѣлото и законъ на частитѣ.

Уводни думи.

„Животътъ трѣбва да се разбере по форма, съдържание и смисълъ Съдържанието е силата, която организира формитѣ, а смисълътъ е разумното, което дава цѣлесъобразностъ на силитѣ, които организиратъ.

Учительтъ.

Механическото разбиране на свѣта разглежда само повърхнината на явленията. То изучава само подвързията на книгата и си мисли, че изучава цѣлата книга. То свежда всичко къмъ физико-химични процеси. Обаче, споредъ окултизма природата е жива, разумна; задъ механическата страна има и духовна страна. Живата наука се стреми да намѣри съотвѣтствието между външнитѣ явления и духовнитѣ сили, които стоятъ задъ тѣхъ. И намирането на това съотвѣтствие дава ключъ за разбиране на цѣлата природа и за манипулиране съ по-дълбокитѣ ѝ сили и закони. Тогазъ се отварятъ безкрайни хоризонти за постижения и възможности.

Еволюционниятъ процесъ отъ по дълбоко гледище не е нищо друго, освѣнъ еволюция на съзнанието. Коя е основната характеристика на днешното съзнание? Всѣки човѣкъ се чувства днесъ сжщество отдѣлно отъ другитѣ хора. Днешното съзнание е индивидуално, а въ дълбокото минало не е било такова. Днешната степенъ на съзнание е само една фаза отъ неговото развитие. Днесъ прѣдстои издигането му въ една по-горна фаза—неговото разширение.

Но тогазъ се пита: има ли бѣлѣзи, нѣкои факти, които да ни говорятъ за характера на това ново съзнание?

Законъ на частитѣ и законъ на Цѣлото.

„Разумното, Първичната Причина, съдържа живота на всички въ себе си, съдържа единството на всички души“.

„Въ Божествения свѣтъ единството е законъ на Цѣлото, което включва благо на всички“.

Учительтъ.

Новото съзнание, което иде, можемъ да наречемъ космическо или съзнание за единството. Днесъ отиваме къмъ една култура на единството. Много сж признацитѣ, че отиваме къмъ

все по-голѣмо и по-голѣмо обединение. Напр., днесъ сж разпространени асоциациитѣ отъ всѣкакъвъ видъ; днесъ ставатъ международни конгреси отъ всѣкакъвъ видъ: икономически, научни и пр. Народитѣ все повече и повече си подаватъ ржцѣ прѣзъ граници, морета и океани. Но това е само външенъ изразъ на единъ процесъ, който се извършва дълбоко въ съзнанието. Все повече се рушатъ стѣнитѣ между народитѣ, раситѣ, а така сжщо и между отдѣлнитѣ души.

Защо е тази тенденция на развитието? За да отговоримъ на този въпросъ, трѣбва да разгледаме, въ що се състои еволюционниятъ процесъ. Еволюционниятъ процесъ, въ сжщностъ, се състои въ все по-голѣма проява на силитѣ, заложитѣ, скрити въ монадата. Колкото повече човѣкъ проявява своята висша, божествена природа, толкова повече се издига той отъ съзнанието на отдѣлната личностъ до едно по-разширено съзнание. Какъвъ е характерътъ на това ново съзнание? Единството лежи въ основата на цѣлото битие. Разумното, което работи въ човѣка, работи и въ всички други сжщества. Животътъ, който лежи въ основата на цѣлото битие, е единъ; божественото, което работи въ всички сжщества, е едно. Ето защо, когато човѣкъ прояви божественото въ себе си, почва да чувствува единството на живота, връзкитѣ си съ Цѣлото. И той, отъ егоистичния, личния животъ, влиза въ единъ по-широкъ животъ. По-рано той е живѣлъ въ илюзията на отдѣлността, въ закона на частитѣ, а сега живѣе въ закона на Цѣлото. Навсѣкждѣ той вижда въ сжщностъ единъ единственъ животъ: живота на Бога, на Разумното, на Първичната Причина. И този единственъ животъ на Бога, който прѣминава прѣзъ него, прѣминава и прѣзъ всички сжщества. Тогазъ връзкитѣ му съ Цѣлото ставатъ реални за него.

Новото не означава обезличаване, понеже при тази фаза на развитие индивидуалното съзнание се запазва, само че едновременно човѣкъ чувствува връзкитѣ съ цѣлокупния животъ. Първичната Причина съдържа единството на всички души; ето защо, когато човѣкъ живѣе въ закона на Цѣлото, той е въ връзка съ Първичната Причина, съ Бога. Той ще има такова отношение къмъ всички сжщества каквото Първичната Причина има къмъ тѣхъ.

Животътъ въ Цѣлото е изворъ на сила.

„Ако азъ стѣпча това цвѣте, спра процеса му, като се върна вечеръта, усѣщамъ въ душата си, че нѣщо ми е криво, направилъ съмъ нѣщо, което не е съобразно съ Любовта“.

„Като намѣрите, че нѣкой човѣкъ е по-красивъ отъ васъ, и страдате, или когато намѣрите, че нѣкой е по-грозенъ отъ васъ, и се радвате, това показва, че разглеждате нѣщата разединено“.

„Всички сме свързани. Сждбата на всѣкиго е свързана съ сждбата на всички същества. Когато познаемъ този фактъ ние ще дойдемъ до една правилна философия на живота“.

Учительтъ.

Защо животътъ въ Цѣлото не значи отпадане на силитѣ, но напротивъ разцвѣтяване на всички спящи сили и заложиби? Защото соковетѣ, силитѣ, които проявява отдѣлната монада, идатъ отъ Живота на Цѣлото. Това, което е невъзможно за онзи, който живѣе въ закона на частитѣ, става възможно за онзи, който живѣе въ закона на Цѣлото. Прѣдъ него има безгранични възможности за растежъ, творчество, работа. У този, който живѣе въ закона на Цѣлото, се разцвѣтѣватъ всички дарби, добродѣтели, защото той влиза вече въ връзка съ космичния животъ. Всички сили отъ всѣкъждѣ прииждатъ къмъ него и го подкрѣпятъ. Една аналогия: Какво може да направи ржката на човѣка сама? Тя може да направи нѣщо дотолкозъ, доколкото е свързана съ цѣлия организмъ. Ако клѣткитѣ на ржката искатъ да се индивидуализиратъ, тѣ ще разслабятъ връзкитѣ си съ цѣлото, и ще настане израждане.

Има законъ: Всѣко едно дѣйствие, което е въ дисхармония съ великата Истина за единството, докарва страдания, а всѣко дѣйствие, което е въ хармония съ тая Истина, докарва радостъ и приливъ на енергия.

Трѣбва да знаемъ, че всички сме свързани помежду си, че единъ не може да бжде щастливъ, безъ да бждатъ щастливи другитѣ; нали когато едно мѣсто въ организма се нарани, то и другитѣ клѣтки въ организма чувствуватъ това?

Защо животътъ въ любовта е изворъ на радостъ? Защото тогазъ човѣкъ има връзки съ Цѣлото, и животътъ на Цѣлото се влива въ него. Животътъ въ него става по-изобилень. Животътъ на Цѣлото, като се влива въ него, подтиква го на прѣдъ, развива всичкитѣ му заложиби. Винаги животътъ въ илюзията на отдѣлността ражда страдания, тревоги, пустота, празнота. Защо? Защото такъвъ човѣкъ разслабва връзкитѣ си съ цѣлокупния животъ. Тогазъ той е лишенъ отъ тѣзи животворни сили, които могатъ да съдѣйствуватъ за неговата еволюция. При прѣживяване на единството, човѣкъ чувствува пулса на великия животъ, който тече прѣзъ цѣлата природа. Това е блаженството на мждреца.

Той ще изпитва постоянна радостъ, блаженство, понеже музиката на всемира ще прѣминава прѣзъ него.

Ето защо онзи, който живѣе въ любовта, като повдига околнитѣ, повдига и себе си.

Когато човѣкъ започне да живѣе въ това ново съзнание на Цѣлото, тогазъ, ако е музикантъ, ще се разцвѣтятъ у него музикалнитѣ дарби; ако е математикъ — математичнитѣ дарби и пр.

Всички души, които трептятъ въ хармония, макаръ и да сж на далечно разстояние една отъ друга, сж въ особена, по интимна връзка помежду си. Ето защо всички души, които сж на еднакво ниво на съзнание, сж въ по-интимна вжтрѣшна връзка по закона на хармонията. Това може да се обясни чрѣзъ една аналогия съ музикалнитѣ тонове: когато изсвиришъ или изпѣешъ единъ тонъ, то въ близката китара ще се раздвижи тая именно струна, която е въ хармония съ този тонъ; и тая струна ще издаде сжщия тонъ. Ето защо единъ добъръ човѣкъ е въ вжтрѣшна по-интимна връзка съ всички добри души, дѣто и да се намиратъ тѣ. И затова, добротата е изворъ на сила.

Разумната природа по единъ мждъръ начинъ възпитава души тѣ и ги води къмъ единъ по високъ животъ. Когато причинишъ страдание на кое да е сжщество, ти си нарушилъ закона на единството, на Цѣлото. Ти вече живѣешъ въ закона на частитѣ. И затова се изолиравашъ отъ извѣстни сили на животъ; поради това именно ще минешъ прѣзъ страдание. И чрѣзъ това страдание, което ще прѣживѣешъ, ще разберешъ, че всѣко страдание, което причинявашъ на другитѣ, си го причинилъ на себе си. По този начинъ природата възпитава. Човѣшката душа така научава единъ великъ урокъ за единството на живота. Тя научава, че ако човѣкъ удари нѣкого, въ сжщностъ удря самия себе си.

Човѣкъ, който живѣе въ закона на Цѣлото (т. е. въ мировата Любовь), ще разбира отъ езика на всички сжщества, и всички сжщества ще го разбиратъ. Дѣто и да отива, той ще носи съ себе си една вжтрѣшна свѣтлина, миръ, хармония, радостъ и животъ. При него огчаяниятъ ще се утѣши, ще се изпълни съ надежда и вѣра; болниятъ ще оздравѣе; лошиятъ ще се прѣобрази, у него ще се появи желание да прояви добротата си; звѣрътъ ще седне кротко при нозѣтъ му. Защо? Защото той влиза въ връзка съ свещения олтаръ, който се намира въ душата на всѣкиго; той знае, че на този олтаръ гори неугасимиятъ огънь.

Защо дѣтето е привързано къмъ майка си? Защо се приближава до нея съ радостъ? Защото дѣтето чувствува, че като се приближи до нея, приближава се до едно сжщество, което мисли за неговото щастие и му желае доброто. По сжщия начинъ всѣки обича и се приближава до онзи, който живѣе въ закона на Цѣлото.

За него, да стори пжтъ на една мравка, или да я спаси отъ удавяне е толкова важно, колкото и да направи нѣкое велико дѣло, прѣдъ очитѣ на свѣтския човѣкъ. Той разглежда всѣко нѣщо не отъ гледището на частитѣ, но отъ гледището на Цѣлото. Той вече прѣцѣнява другитѣ сжщества не отъ гледището на отдѣлната личностъ, но отъ гледището на Първичната Причина.

Той ще чувствува радостъ, когато нѣкой се издигне, прояви

способности, направи откритие. Когато видишъ картина въ кжщата на нѣкого и кажешъ: „Да бѣше моя тая картина“ — тогазъ ти живѣешъ живота на частитѣ. А този, който живѣе живота на Цѣлото, се радва, че онзи е нарисувалъ тая картина, или че я притежава.

Единниятъ животъ.

Учительтъ казва: „За да се издигне човѣкъ до висшъ животъ, трѣбва да познае себе си. А да познае себе си, значи да познае висшето, Божественото, което работи въ него“. Но това вѣчното, Божественото, което работи въ тебе, работи и въ всички хора. Най-хубавото, най-красивото, което живѣе въ тебе, то живѣе и въ всички души. Въ всѣка душа растатъ най-хубави цвѣтя, които, може би, не сж още разцвѣтѣни въ всичкия си блѣсъкъ. Въ всѣка душа има изворъ, който, може би, още не си е проправилъ пжтъ и не сж протекли още животворнитѣ му струи. Разумното, което работи въ тебе, е сродно съ Разумното, което работи и въ всѣко цвѣте, въ всѣка трѣвица. Ето защо, този, който живѣе въ закона на Цѣлото, се радва на всѣко цвѣтенце, на всѣка трѣвица: той вижда навсѣкждѣ Единния животъ, проявенъ въ хиляди и хиляди форми. И въ фееричното и многоцвѣтно разнообразие около себе си, той вижда величието на Единния животъ. И въ всѣко цвѣте, въ всѣка трѣвица, въ всѣка бубулечка, мушичка и пр., той ще обича този Единния животъ, живота на Бога.

Този, който почувствува своитѣ връзки съ Цѣлото, живота на Цѣлото, той почва да „работи“. Отъ живота на „мжчение“ и „трудъ“, се издига до животъ на „работата“. Който живѣе въ илюзията на отдѣлността, търси своята слава, а който живѣе въ закона на цѣлото, търси Божията слава. Додѣто работишъ за себе си, за своята слава, ти се откъсвашъ отъ Цѣлото и ще се изродишъ. А като почнешъ да работишъ за славата на Бога, т. е. когато любовта стане импулъс на твоята дѣйностъ, надгробната плоча е отмахната, ти си свободенъ.

Въ отдѣлни минути на вътрѣшно озарение човѣкъ, и въ днешната си степенъ на развитие се издига, до схващане на единството. Всички, у които съзнанието за единството почва да се събужда, сж прѣдвѣстници на новата култура, която иде. Тя ще бжде култура на единството.

Не прѣзирайте тѣлото и не смѣсвайте плътта съ вашитѣ желания, съ вашитѣ похоти. Отъ тѣхъ трѣбва да се отречете, а не отъ плътта, защото то значи да се отречете отъ всички мисли и дѣла, които ставатъ чрѣзъ нея.

Учительтъ.

Ernest Bose.

Келтски окултизъмъ.

Изъ „BELISAMA“ — Друидическа Минерва

(Продължение отъ кн. 5)

Богъ и вселената.

1. Има три първични единици: Единъ Богъ, една Истина и една точка на свобода, сирѣчь точката, въ която се намира равновѣсието на всѣко противорѣчие.

2. Три нѣща произхождатъ отъ тритѣ първични единици: всѣки животъ, всѣко добро и всѣко могъщество.

3. Богъ е по необходимостъ три нѣща, именно: най-великиятъ изворъ на животъ, най-великиятъ сборъ отъ знания и най-великиятъ складъ на могъщество.

4. Три сж нѣщата, които Богъ не може да не бжде: онова, що трѣбва да съставя съвършеното добро; онова, що трѣбва да желае съвършеното добро и онова, което трѣбва да изпълни съвършеното добро.

5. Три сж границитѣ за онова, което Богъ е направилъ и не ще прѣстане да прави: Неговото безкрайно могъщество, Неговата безконечна Мъдростъ, неговата всеобгрѣщаща Любовь.

6. Три сж главнитѣ завършека на дѣлото Божие, като създателъ на всички нѣща: намаляване на злото, засилване, уголѣмяване на доброто и поставяне въ свѣтлина всѣко различие, по начинъ, щото да може да се знае онова, що трѣбва да бжде, както и онова, що не трѣбва да бжде.

Тази троичностъ развива идеята за Бога като Създателъ и покровителъ; чрѣзъ Неговото Провидѣние създанието може да се бори противъ злото и да го различи въ съзнанието си прѣдъ доброто, защото злото, не бидейки създадено отъ Бога, не може да произтича освѣнъ отъ свободата, дадена на сжщото това създание.

7. Три сж нѣщата, които Богъ не може да не съгласува и дарува: онова, което е най-полезно, онова, което е най-необходимо и онова, което е най-красиво за всѣко нѣщо.

8. Три сж възможноститѣ на съществуването: да не може да бжде иначе, да не може да бжде друго и да не може да бжде схващано за по-добро, и въ това именно седи съвършенството на всѣко нѣщо.

9. Три нѣща ще трѣбватъ неизбѣжно: върховното могъщество, висшата интелигентностъ и висшата Любовь на Бога.

10. Три сж величията на Бога: съвършенъ животъ, съвършена мъдростъ и съвършено могъщество.

11. Три сж първичнитѣ причини на живитѣ сжщества: Божествената Любовь, съгласуване съ висшата интелигентностъ, висшата Мждростъ въ познаване на всички възможности и Божественото могъщество въ съгласие съ Божествената Воля, Любовь и Мждростъ.

Тритѣ кржга.

12. Има три кржга на сжществуването: Сенжанъ или кржгътъ на областъта на пустотата, въ която, освѣнъ Богъ самъ въ себе си, нѣма нищо друго ни живо, ни мъртво и никое сжщество, освѣнъ Богъ не може да го проникнува. Абредъ — кржгътъ на прѣходноститѣ или странствуванията, въ който всѣко живо сжщество оперира съ смъртъта и който е постигнатъ и завладянъ отъ човѣка; и трети кржгъ: Гвинфидъ — кржгътъ на блаженството, въ който всѣко живо сжщество завладѣва блаженството, въ който всѣко живо сжщество завладѣва живота и който ще бжде постигнатъ и прѣминатъ отъ човѣка въ небесата.

Кржгътъ въ областъта на пустотата или на келтски цикълъ Сенжанъ, нареченъ още кржгъ на Безконечното, има нѣкакво подобие на Индуския Парабрахманъ и върховния Шинъ у Китайцитѣ.

У келтитѣ кржгътъ на странствуванията Цикълъ Абредъ има една вжтрѣшна страна, наречена Ануфердъ сирѣчь, бездна на тъмнината; това е Хаосътъ, който съдържа въ себе си всички сѣмена на живота; това е началната точка на странствуванията — Менталния планъ на Теософитѣ на Изтока.

13. И както има три кржга на сжществуване, така сжщо има и три необходимости.

14. Три сж необходимитѣ фази на всѣко сжществуване по отношение на живота: начало въ Ануфервъ, странствуванията въ Абредъ и пълнотата въ Гвинфидъ и безъ тѣзи три нѣща никой, освѣнъ Бога, не може да живѣе.

15. Има три причини на необходимостъта въ кржга Абредъ: развитието на материалната субстанция въ всѣко оживено сжщество, развитието на всѣко нѣщо, развитието на енергията и безъ тази прѣходностъ на всѣка стадия на живота не би могло да има разцвѣтъ за никое сжщество; това е индуската Еволюция.

16. Развитието на моралната сила има за цѣль да освободи човѣка отъ злото, що го държи въ кржга Абредъ.

17. Безъ тази прогресивностъ, човѣкъ би останалъ ограниченъ отъ прѣвъплощението и обвързанъ отъ неговитѣ послѣдици, сирѣчь, отъ посоченитѣ по-долѣ три необходимости или злочестини. Тази триада указва единственитѣ срѣдства на Бога за побѣждаване силитѣ на злото.

18. Поменатитѣ три злини сж: неминуемостъта, загубване на паметъта и смъртъта. Послѣднитѣ двѣ злини, като неизмѣними закони на живота, позволяватъ на човѣка изново да започва нови и нови животи, сирѣчь борби, безъ да бжде спѣванъ или възпрѣпятствуванъ въ своитѣ срѣдства на дѣйствие отъ гризенията на съвѣстъта, умражитѣ или оскърбленията отъ миналото.

Измежду Друидическите Триади е отблъзната една крайно очебиеща съ своята краткост и конкретност, и тя е слъдната:

„Три нѣща сж родени едноврѣменно: човѣкътъ, свѣтлината и свободата!“

Но оттукъ на повърхностния мислителъ би се видѣло, че макаръ и свободата да е толкова стара, колкото и свѣтътъ, все пакъ и до днесъ човѣкъ е далечъ отъ това да упражнява пълнотата на този блѣнъ (свободата), вѣчно блѣнуванъ и никога не осъществяванъ!

Като продължимъ изслѣдванята си върху Езотеризма и Окултизма на Келтитѣ, ние виждаме, че човѣкътъ пада подъ неизбѣжността на Абредъ, и то поради липсата на достатъчни усилия за разширяване на знанията, което отъ своя страна го поставя въ Агностицизмъ чрѣзъ непривързаностъ къмъ доброто и чрѣзъ разрастващата се привързаностъ къмъ злото. Именно чрѣзъ тѣзи три погрѣшки човѣкъ попада въ мрака на Абредъ до пълното му отъждествяване съ послѣдния, и оттукъ той начева да странствува изново съ недостатъцитѣ на своето племе, къмъ търсене на нови сждбини, както и по-прѣди, сждбини, обаче, които все пакъ ще му позволятъ да се заплати, да се поправи и да се усъвършенствува.

Падането на сжществата може да ги доведе до крайно понижение и пълното имъ потопяване въ бездната на хаоса, кждѣто тѣ загубватъ душитѣ си, защото тукъ, именно, се прѣвърщатъ въ пращинки, въ сѣмена, отъ кждѣто започва пжтътъ на монадитѣ, за да навлѣзатъ въ първичнитѣ стадии на сжществуване. Това ще рече, че душата, която е слѣзла до тази стадия на пснижение, е загубила всички способности и ще трѣбва съвсѣмъ изново да започне, като че тя абсолютно никога не е сжществувала по рано.

Прочее, споредъ Келтския окултизмъ регресията, сир. деградацията на монадата е абсолютна дѣйствителностъ; но щомъ като душата и особено индивидуалността е изложена на погиване, то тя сжщо така може по обратенъ пжтъ да се въздигне и съ триумфъ да излѣзе изъ бездната на Абредъ.

И три сж побѣдитѣ, които спомагатъ на душата, за да излѣзе и се спаси отъ този кржгъ на гибелта. Тѣзи три сили сж изразени въ триадата: „знание (мждростъ), любовъ и морална енергия“.

Чрѣзъ тѣзи три Сили или Могжщества, душата може да навлѣзе въ онзи лжчезаренъ кржгъ, нареченъ Гвинфидъ, кждѣто тя изново намира тѣзи три дарби, що е притежавала прѣди падането си и тѣзи дарби сж: първичниятъ гений, първичната любовъ и първичната паметъ.

Едва въ тоз кржгъ Гвинфидъ, човѣкъ намира тритѣ висши сжщности на блаж ството: отсжствие на злото, отсжствие на нуждитѣ и отсжствие а смъртъта.

„Първичниятъ гений на душата, наречена у Бардитѣ А в е н ъ, прѣдставя висшия разумъ у всѣко сжщество; първичната любовъ е е изворътъ или сборътъ отъ най-висшитѣ стремежи и най-чиститѣ усѣти на сърцето и най-сетнѣ първичната паметъ ни дава споменитѣ за миналитѣ наши сжществувания и ни позволява да завладяваме единството на нашата индивидуална природа и да обединяваме въ

една завършена синтеза (цѣлостъ) всички моменти на нашия животъ, прѣснати въ протяжението на врѣмената“ казва А. Пикте.

Навлѣзълъ въ богатия кръгъ на Гвинфидъ, човѣкъ нами-ра тамъ слѣднитѣ три пълноти: съчувствие или сподѣляне на всички качества въ тѣхното принципално съвършенство; притежаване на единъ гений на прѣвъзходство и заживѣване въ една любовъ къмъ всички сщества съ една неизтощима енергия.

Полезността или цѣнността въ живота се опрѣдѣля отъ слѣдната триада: „Три сж нѣщата, които не ще иматъ край, поради неизтощаващото се тѣхно могъщество — това сж: формата, качество-то и цѣнността на сществуването. Защото, освободени отъ всѣкак-ва злина, тѣзи три нѣща придобиватъ една вѣковѣчна трайностъ всрѣдъ разнообразието на доброто и красотата на този кръгъ Гвинфидъ.

Ние сме тукъ въ съвършена аналогия съ Нирваната у инду-ситѣ; и дѣйствително, еволюцията продължава безъ прѣкъсване, както тази на Dhyans-Chohan-итѣ въ истинската езотерична традиция на Индия.

Друидическата доктрина не допуска сливането на духоветѣ съ Божеството — нѣщо, което е единъ видъ материалистиченъ панте-изъмъ. Мисълта, която току що даваме, е ясно изразена въ слѣдната триада, посочваща, че всѣка личностъ живѣе вѣчно раздѣ-лена отъ Бога. Който, живѣйки въ всички сщества, ни най-малко не ги поглъща, а напротивъ се различава отъ тѣхъ въ своята сщина както го добръ изразява А. Пикте: „Въ вѣчния кръгъ Сенжанъ, Богъ остава за винаги безконеченъ и неподвиженъ, обаче въ кръга Гвин-фидъ Той прониква съ своя Духъ всички свои творения, обгръща ги въ една обща връзка отъ любовъ и хармония, слѣдъ като ги е под-крѣпилъ да се освободятъ отъ връзкитѣ на Абредъ“.

Ето една послѣдна триада, която по единъ най-ясенъ начинъ обяснява казаното по-горѣ:

Три сж необходимоститѣ на Бога: да бжде безконеченъ, самъ по себе си, да бжде ограниченъ по отношение ограниченото, да бжде въ унисонъ съ всѣка стадия на сществата въ кръга Гвинфидъ.

Ясно се вижда отъ всичко казано до тукъ, че Друидическата Доктрина произхожда отъ индуската, като я копира почти текстуално въ основнитѣ си чѣрти.

Нищо чудно нѣма въ този фактъ, защото ние можемъ да потвърдимъ днесъ, че голѣмото Арийско прѣселение, излѣзло отъ древна Индия, разпротрѣло се въ Сѣверна Азия, е проникнало по-късно и въ Европа и се е протрѣло дори до страната на Галитѣ, дѣто индускитѣ вѣрвания, прѣдания и философия сж се разпростра-нили чрѣзъ устно прѣдаване на приказки и благоговѣйно сж се запа-зили въ Друидическитѣ сѣмейства*).

Умѣстно е, обаче, да се добави тукъ, какво множество архео-лози приематъ днесъ, че Келтската раса е минала отъ Европейския Западъ къмъ Азиатския Изтокъ, както поменахме това по-рано. Голѣмото прѣселение, за което стана дума, се е извършило по-късно.

*) . Вижъ „La doctrine esotérique“.

ФИЗИОГНОМИЯ.

Оваленъ типъ

Хора съ оваленъ типъ се отличаватъ съ голѣма подвижностъ и много развита впечатлителностъ. Извънредната гъвкавостъ на тѣхната натура е лишена все пакъ отъ еластичностъ, необходима за реакция, и често тѣ сж слаби да реагиратъ противъ лични тенденции. Тѣ живѣятъ въ постоянна неустойчивостъ, мѣнявайки често своитѣ идеи, желанія и вкусове. Капризни до крайностъ, тѣ не се задоволяватъ напълно отъ нищо, защото сж ненаситни въ желаніята си. Стремениятѣ така бърже се мѣнятъ, че тѣ се задоволяватъ отъ тѣхъ само въ фантазията си, която има широки граници. Въ постѣпките си дѣйствуватъ подъ влияние на капризъ, по импулъсъ, каквото имъ хрумне, безъ да мислятъ за послѣдствията отъ постѣпките си. Започватъ обикновено много работи, безъ да свършатъ ни една. Тѣхниятъ живъ умъ и талантливостъ имъ позволяватъ да вършатъ всичко лесно, въ общи чѣрти, но непостоянството и неспособността имъ къмъ усидчива работа имъ прѣчатъ да свършватъ работитѣ си до край. Тѣ сж много слабохарактерни, макаръ да проявяватъ нѣщо като характеръ. Упорство и настойчивостъ сж неизвѣстни за тѣхъ, но пъкъ мжно можешъ да ги въртишъ, както би изглеждало, защото сж много упорити и иматъ духъ на съпротива; по такъвъ начинъ, тѣ се изплъзватъ отъ игото, което искатъ да имъ наложатъ и при това се триструватъ, като че ли се покоряватъ. Боязливи и непостоянни въ всичко, тѣ бърже възприематъ чужди впечатления, безъ да ги задържатъ. Недостатъчно разсѣдливи, лесно могатъ да изпаднатъ въ непослѣдователностъ. Лениви къмъ физическа работа и недостатъчно храбри, тѣ сж разположени къмъ страхъ. Добродушни на видъ, тѣ хитруватъ и лъжатъ. Независими до крайностъ, тѣ лесно се сдружаватъ, но не се привързватъ. Романтически въ своитѣ привързаности и по природа любещи, тѣ сж въ сжщото врѣме много капризни и много лекомислени. Тѣ живѣятъ повече съ мисльта си, отколкото съ чувствата, и много обичатъ приключенията.

Умътъ имъ е лекъ, изпитателенъ, фантастиченъ, изобрѣтателенъ въ разкази и повърхностенъ. Тѣ сж мечтателни, идеалисти, спиритуалисти, на вдѣхновението, ентузиастични съзерцатели, мистици, но тѣ не обичатъ порядъка и нищо не разбиратъ въ практическия и положителния животъ; затова сж лоши практики. Тѣ никога не изпълняватъ обѣщанията си, макаръ че сж готови на дума всичко да направятъ.

Иматъ силно религиозно чувство, което лесно минава въ мистицизмъ; тѣхнитѣ религиозни идеи сж много екзалтирани и невѣротърпими. Духъ на прозелитизмъ прѣобладава въ тѣхъ. Тѣ сж склонни къмъ религиозни системи, често между тѣхъ се срѣщатъ основатели и прѣобразователи на религии.

Прѣдразположени сж къмъ всѣкакъвъ родъ привидѣния; иматъ особени способности къмъ тайнитѣ науки, иматъ развита интуиция и дивинация; иматъ сжщо така необикновени прѣд уствия,

тайнствени внушения и пр. Тѣхниятъ умъ е такъвъ, че тѣ по-скоро угадаватъ, отколкото знаятъ нѣщо.

Конусообразенъ типъ

Хората отъ този типъ иматъ силно развитъ смисълъ; здравиятъ смисълъ е тѣхно природно качество и е една отъ най-главнитѣ сили на тѣхната индивидуалностъ. Тѣ сж позитивисти по природа. У тѣхъ нѣма силно въображение, тъй че не сж нито художници, нито поети, нито идеалисти; това сж реалисти въ пълната смисълъ на думата. Тѣ иматъ нѣкаква тънкость на ума и голѣмъ тактъ; но тѣхниятъ ограниченъ разумъ не излиза отъ областта на положителното и познатото. Изпълнени отъ щеславие и отъ своята личностъ, тѣ се вслушватъ въ своитѣ рѣчи, обичатъ да позиратъ, желаятъ да ги забѣлѣзватъ и да се прочуятъ за важни особи. Подъ маската на добродушие тѣ скриватъ много извѣртване, хитрость и дипломация. Тѣ сж консерватори, привърженици на авторитета; хора на смѣткитѣ и експлоататори. Не сж хора на инициатива и работа и затова сж безгрижни, апатични, лѣниви, слабохарактерни и нерѣшителни. Всичко ново ги смущава и имъ задава страхъ, защото прѣди всичко тѣ се стремятъ къмъ наслаждения, безъ никакви сериозни грижи. Тѣхниятъ егоизъмъ се крие подъ маската на филантропия. Не обичатъ да се задѣва тѣхното благородство. Изпитватъ ужасъ прѣдъ всѣко крвопролитие. Уважаватъ много човѣшката личностъ и придаватъ голѣмо значение на честта и общественото мнѣние. Честолюбиви и лукави (подлизурко) тѣ обичатъ да се показватъ прѣдъ публика, да прѣдседателствуватъ събрания, стига да не ги застрашава нѣкаква опасностъ, защото сж голѣми страхливци и треперятъ за живота си.

Тѣ сж весели, общителни, обичатъ общество, празници, шегии, прѣдставления и сѣмейни удоволствия. Обикновено тѣ сж слаби родители, които, обаче, понѣкога се скарватъ на дѣцата си.

Тѣ сж тънки гастрономи и често много лакоми. Разположени къмъ чувствена любовъ, стига да не имъ причинява грижи и несгоди; избѣгватъ грижливо всички страдания и огорчения. Любовъ къмъ порядъка и редовниятъ животъ сж тѣхни достоинства. Обичатъ страстно паритѣ и успѣватъ да натрупатъ голѣми богатства. Тѣ сж изкусни администратори, а личната имъ организация ги прави способни къмъ редакторски, банкови и финансови операции.

Форма и характеръ на очертан ята.

Формата и характерътъ на очертанята заслужаватъ особено внимание, защото тѣ причиняватъ видими измѣнения въ индивидуалния типъ, споредъ това, дали тѣ сж кржгли, четверождѣлни, вжзлести, жгловати, остри, подвижни, напрегнати или отслабени, месисти, мускулести, тлѣсти, или костеливи.

Четирижгълнитѣ очертанята показватъ енергия, твърдостъ, непрѣклонность, устойчива воля, упоритость, позитивизъмъ и смѣтка.

Жгловатитѣ очертанята показватъ твърдостъ, егоизъмъ, злоба, или, поне, нечувствителность; упорство, тирания, неумолимость; на-

стойчивостъ до крайностъ, жажда къмъ почести и любовъ къмъ паритѣ.

Взлеститѣ очертания показватъ сприхавостъ, дързостъ, гнѣвъ, рѣзкостъ, силни страсти, странностъ, безразсѣдство, смѣлостъ, мъжество въ постѣпкитѣ и недостатѣкъ въ умѣреностѣта.

Остритѣ очертания показватъ хитростъ, тънкость, лицемѣрие, лъжа, раздражителностъ, подвижностъ, инициатива и вдѣхновение.

Кржглитѣ и гъвкави очертания показватъ добродушие, спокойствие, нерѣшителностъ, откровеностъ, доброта и понѣкога слабо сърце, чувственостъ, липса на тактъ, небрѣжностъ, лакомство, бързопрѣходни страсти и гнѣвъ.

Мекитѣ и отпуснати контури показватъ крайно слаба воля и характеръ; пасивна апатична, много лѣнива натура; мекостъ въ чувствата, недостатѣчна жизнена енергия, инертностъ въ страститѣ, осѣбнѣ дѣятелностъ въ стомаха.

Но формата и характера на очертанията иматъ още и други особени значения, въ свѣръзка съ рода на типа, съ който тѣ сж свѣръзани.

Спасението седи въ организирането на нашия умъ, на нашето сърце и на нашето тѣло. Това е нашата задача на земята.

* *

Подъ сърце трѣбва да разбираме коренитѣ на нашия животъ, а подъ умъ — клонищата и листата. И закона който трѣбва да спазвате е: да знаете, че ако у васъ изсѣхне едно желание, ще изсѣхне и една мисль; и като се атрофиратъ вашитѣ чувства, ще се атрофиратъ и вашитѣ мисли.

* *

Не ви съвѣтвамъ никога да слушате хорски съвѣсти. Може да извлѣчете извѣстна поука отъ тѣхъ, но всѣки трѣбва да слуша онзи съвѣтъ, който Богъ е вложилъ въ неговата съвѣсть. Вижте какво ще кажатъ хората, и ако то е въ съгласие съ онѣва, което Господъ ви казва вжтрѣ въ вашата съвѣсть, послушайте ги; ако не, не слѣдвайте чужди съвѣсти никога. Ако искате да бждете свободни отъ грѣшки, трѣбва да слушате Господа въ себе си. Той ви говори чрѣзъ вашия умъ и вашето сърце. И ако не вѣрвате на своя умъ и на своето сърце, на кого ще вѣрвате. Ние трѣбва да вѣрваме въ Господа, който живѣе въ насъ. И като вѣрваме въ себе си, ще вѣрваме и на своя братъ. Който не вѣрва на Господа, който живѣе въ него, не може да вѣрва и на другитѣ хора.

Учительтъ

Л. Лулчевъ.

Землетресенията и тяхното прѣдсказване.

(Продължение).

Причинитѣ на землетресенията.

Нашитѣ почитания къмъ знанията на нашитѣ учени, но нека тѣ позволятъ да смѣтаме границитѣ на тяхното знание не и като граница изобщо на знанието. Това, което още не се знае, е милиони пѣти повече отъ това, което е извѣстно; и слѣдователно, то е широко поле, къмъ което водятъ различни и разнообразни пѣтища. Самооблъщение е да се мисли, че „изпитанитѣ“ пѣтища сѣ единственитѣ. А има и пѣтеки, по които се катерятъ само тия, които могатъ — и често тѣ стигатъ до по-голѣми височини, макаръ и не винаги да говорятъ публично за това. Смѣлостта, съ която квалифициранитѣ учени се навърлятъ върху такива „самозванци“, бихме рекли, родени учени хора, които не за титли и пари изучаватъ природата, (вроде „стоlara“ директоръ на обсерватория Бенданци) е само едно лишно доказателство за упадѣка на съврѣмненната наука. Днесъ, ако би се явилъ самиятъ Исусъ да говори своитѣ Божествени Истини, нашиятъ, па навѣрно и чуждитѣ университети биха му отрекли правото на философъ, понеже не е свършилъ тяхния факултетъ. . . . А колко повече е Той отъ философъ, ако може да вдѣхновява 500,000,000 челоуѣци и да ги очоуѣчи поне отъ врѣме на врѣме, когато си спомнятъ за Него, та макаръ и веднѣжъ въ годината*)! Широтата на възгледа, толерантността, вниманието къмъ чуждитѣ мнѣния, даже когато сѣ на „простосмъртни“, всичко това характеризира ония велики учени, които сѣ давали рѣководнитѣ идеи на свѣта — а обратно — прѣслѣждане чуждитѣ мнѣния, нетолерантностъ, мисълъ, че само тѣмъ е достѣпна природата и знанието, както вече поменахъ, е признакъ на идеенъ упадѣкъ, на формализиране, на закѣсняване, спиране прогреса. Съ това не искаме да кажемъ, че учениятъ трѣбва да си губи врѣмето съ дреболиитѣ на обикновения животъ, но и критиката на явленията, недостатѣчно проучени,*) невиджане гората отъ дърветата, това е явление, което не би трѣбвало да намира мѣсто между жрецитѣ на съврѣмненната наука. Колкото по често то се проявява въ която и да е държава, толкова по-сигурно сочи, че тия жреци сѣ отишли въ тия храмове не по вѣтрѣшно призвание, а по вѣншни подбуди. Разумниятъ чоуѣкъ въ всичко схваща причината и когато противодѣйствува, се стреми винаги къмъ по-далечната причина, която се крие задъ близкитѣ факти, не се бори съ слѣдствията, (последнитѣ) когато му е достѣпна, и може да бѣде атакувана самата първопричинна сила. Въ описание явленията на землетресенията, естествено е, да сѣ били посочвани като причина най-близкитѣ и очевиднитѣ — събаряне на земнитѣ пластове, вулкани и пр., потѣвания на младитѣ планини, вслѣдствие дислокация на пластоветѣ, прѣд-

извикани от губене земната топлина и пр. Като най-близко обяснение, несъмнено, тѣ сж достовѣрни, но сжцеврѣменно то не е никакво обяснение. То е все едно да твърдимъ, че кжщата се събори, понеже ѝ паднали стѣнитѣ. . . Като по далечни и заслужаващи внимание се сочатъ истиване и гърчене на земната кора, вслѣдствие изгубване на топлината, ерозия на подземни води и вулканизма. Въ нашия малък етюдъ, писанъ на популяренъ езикъ за широката публика, ние, много естествено, не можемъ да се впускаме въ подробности и на много мѣста ще се задоволимъ само да лансираме извѣстни идеи, безъ да ги доказваме, по много причини. Една отъ тѣхъ, най-важната е, че самитѣ доказателства искатъ огромно фактическо изложение, което да подчертае изводитѣ — което иска врѣме, страници, трудъ и желаещи да се запознаятъ по специално съ въпроса — а такива сж малцина, и тѣ могатъ да получатъ това не по тоя пжтъ — слѣдователно, нѣма и условията, които да оправдаятъ днесъ публикуването на подобенъ трудъ. А за тия, които истински търсятъ, вратата на знанието сж винаги отворени, и тѣ винаги ще намѣрятъ радушенъ приемъ.

Като приемемъ напълно остроумнитѣ общеприети обяснения върху землетресенията, мислимъ, че трѣбва да прибавимъ още нѣкои, за които сега се придържатъ само нѣкои единични учени, но които ни изглеждатъ по-достовѣрни, даватъ по-широкъ просторъ на мисълта, а сжцеврѣменно ни свързватъ съ редъ прѣдпоставки — и отъ тамъ възможността да бжде прѣдсказано и самото землетресение.

Както вече наблегнахме, въ свѣта изолирани явления нѣма, още повече едно такова стихийно по своето проявление и грамадно по своето разрушение явление, като землетресението, не се явява нито ненадѣйно, нито пжкъ е дѣло на единъ моментъ, въ който става проявлението му — остава, значи, само да има по-будно наблюдение, да се знае, какво именно трѣбва да се наблюдава и тогава да имаме слѣдъ повече или по малко врѣме, въ зависимостъ отъ широтата на наблюдаванитѣ факти — резултати, възможности съ по-голѣма или по-малка доза на вѣроятностъ или сигурностъ. Животътъ е единъ процесъ въ цѣлата природа, независимо отъ неговото привидно разнообразие. Като едно уравнение съ безконечно число членове, той винаги ще крие въ себе си неизвѣстни и рѣшението му ще става само съ извѣстно приближение. Но макаръ и така, все пакъ ще се постигнатъ достатъчно ориентироващи пунктове, които ще опрѣдѣлятъ по-нѣвното направление.

Изучаване на явленията, квалифицирани като геометрически, химически, физически, биологически и пр., сж само думи, опити да се откъсне едно явление отъ непрѣкъснатия потокъ, отъ който то е частица. Въ природата нѣма химически и физически явления, а има вѣчно прѣливащи се единъ въ други процеси всрѣдъ едно море отъ електричество и магнетизмъ, които постоянно смѣнятъ своя интензитетъ. Колкото и абсурдно да звучи на пръвъ погледъ, трѣбва да свикнемъ съ факта, че ние живѣемъ въ самото слънце, вжтрѣ въ неговото силово движение; намираме се въ постоянното негово въздѣйствие и неговитѣ енергии, сили, проявления сж само едно отражение на тия енергии, на по голѣми или по-малки трансформациони видоизмѣне-

ния на форми, а не и по сжщина. Ако се проникнемъ дълбоко отъ тая истина, тогава много необясними явления ще ни станатъ разбрани. Самото въртене на земята е единъ отъ ефектитъ на това въздѣйствие, а развитата центробѣжна сила, по-голъма при екваторитъ, ще послужи като единъ изходенъ пунктъ на онзи стремежъ на облекчената земна кора да се свлича къмъ екватора¹⁰). Но въ самата земя циркулиратъ електрически и магнетически течения (токове) по опрѣдѣлени посоки, нѣкои знайни, нѣкои прѣдполагаеми — има магнитни полюси — имаме и уредъ за измѣрване отклоненията на тия течения¹¹). Тия именно електрически течения сж, които деформиратъ земната кора въ съвокупностъ съ другитъ фактори, а по нѣкога играятъ ролята на капката, която прѣлива чашата, нарушава окончателно равновѣсието и прѣдизвиква катастрофата. Течението на водитъ, движението на въздуха (вѣтрове, урагани, бури), морскитъ течения — всички тѣзи явления сж тѣсно свързани съ електромагнитнитъ течения на земята, съ сѣвернитъ сияния, а всички тѣ черпятъ своята сила, както вече казахме, отъ самото слънце. Връзката между слънчевитъ петна и електрическитъ бури сж вече достатъчно установени — а оттамъ до свързването имъ съ землетресението е една крачка само, което едно грижливо наблюдение на опитни хора ще налучка много скоро¹²). Ние ще оставимъ една илюстрация на слънчевитъ петна прѣди 14. IV нека тѣ говорятъ сами по себе си*).

Буритъ и вѣтрищата сж въ връзка съ тия силови токове, които изтичатъ отъ разнитъ земни пунктове и съ това прѣдизвикватъ топли течения (магнетически) или студени (електрически). Ние не можемъ да излагаме подробно това и да доказваме, защото това би ни отвело далечъ задъ границитъ на нашата малка статия — но това сж наблюдения, направени отъ извѣстни учени, и любопитнитъ биха намѣрили достатъчно материялъ да задоволятъ своята любознателностъ, въ съотвѣтната литература¹³). Слънчевитъ петна се набѣлѣзватъ отъ години доста сериозно, и въ тѣхъ се внася вече извѣстна системностъ; въ бързината имъ, посоката и формата на ерупцията се търси връзката и силата въ проявление на магнитнитъ бури, а сжщеврѣменно и въ ония нарушения на равновѣсие въ въздушния океанъ, воднитъ маси и земнитъ пластовете, които съставляватъ епохални по своитъ послѣдици явления за човѣшкия животъ¹⁴).

Има ли човѣшкиятъ животъ отношения и връзка съ землетресенията.

Нека ми простятъ читателитъ, ако така сложениятъ въпросъ ги малко шокира и звучи странно за много уши. Човѣшкиятъ животъ и землетресенията въ съзнанието на нѣкои учени мже сж тѣй отдѣлни факти, че тѣ, безъ много церемонии, биха пратили всички, които твърдятъ нѣщо подобно, веднага на подобавашето имъ мѣсто, въ нѣкое отдѣление на болницата. Но ние не се плашимъ отъ подобни присжди. Историята ни е добрѣ позната — нѣкога Иисуса нарекоха лудъ, гледай Евангелието на Иоана гл. 10; ст. 20, Галилея сжщо. Колумбу се смѣха 12 години, че билъ смахнатъ — и то все умни учени. . . Тѣй че, има истини, за които сж необходими го-

*). По незг исящи отъ редакцията причини илишето ще бжде приложено въ слѣдната книжка.

дини, за да станатъ понятни — а има и такива хора, които никога нѣма да разбератъ извѣстни истини — за тѣхъ се не пише. Схващане съотношенията между явленията е свързано съ извѣстна широта на възгледитѣ, която, за съжаление, не е качество често срѣщано въ обикновенитѣ учени, но затова въ малцината избрани, които водятъ човѣшката мисль — то е винаги тѣхенъ вѣренъ спътникъ. Нѣкога великиятъ сърцеведецъ Исусъ (наистина още една ненаучна традиция да се споменува името Му въ статия съ претенции за научностъ!) казваше: „Който има уши да слуша, нека слуша“. Не вѣрвамъ да се намѣри читателъ, който да помисли, че нѣкой е оставилъ ушитѣ си въ кѣщи, но Исусъ е искалъ да каже, че говори само на тия, които иматъ органи и знаятъ да ги употребяватъ не механически, а разумно!

И тъй, на поставения въпросъ, има ли връзка човѣкъ съ землетресенията, трѣбва да се отговори категорически и рѣшително. Макаръ и въ малко думи и неизчерпателно, все пакъ трѣбва да се очертае набързо*) една схема, по която разумнитѣ хора лесно ще намѣрятъ неотпжканитѣ пѣтеки, по които биха могли да се изкачатъ и откриятъ нови простори за мисльта си. Ако пѣтлитѣ млѣкватъ прѣди землетресенията, жабитѣ, славеитѣ сѣщо, ако кучетата бѣгатъ отъ кѣщи, конетѣ скачатъ и се дърпатъ въ своитѣ обори, коткитѣ мяучатъ и искатъ да бѣгатъ на открито — всички тия бѣлѣзи сочатъ на едно несъмнено отношение между настѣпващето явление и тия животни. Обикновено това наричатъ проявление на инстинктъ. Въ сжщностъ то е едно природно естествено явление: нервно — притокъ на енергия, увеличение на интензивитета, който докарва едно особено неспокойно състояние, което е добрѣ извѣстно и достатъчно констатирано и отъ много тъй наречени нервни хора. На що се дължи то? Кой е елементътъ посрѣдникъ между животното и човѣка отъ една страна — и землетресението отъ друга страна? Океаки отъ електричество, въ който сж потопени и еднитѣ, и другитѣ и които образуватъ срѣдата, въ която ще се развиватъ събитията. И наистина, какво ни говори съврѣмнената наука за материята? Колкото и да сж видоѣмняващи моднитѣ теории, ние все пакъ можемъ да цитираме най послѣдната. Но не сж ли чудни съврѣмненитѣ хора, че сътворяватъ науки и имъ се кланятъ; събрали сж капитали — тѣхни творения — а смѣтатъ капитализма като основа и творецъ на съврѣмненото общество, готови да се прѣклонятъ прѣдъ неговитѣ „закони“ като една неумолимостъ? Страшно явление, наистина! Ако дѣйствително има нѣщо, което заслужава уважение и почитъ, това е онзи неугасимъ вѣченъ потикъ на човѣшкия духъ, който въ свой стремежъ да проникне въ незнайното, което го заобикаля — е създавалъ и създава всички науки, идейни течения, обществени форми и взаимоотношения. Виждане механическата страна на явленията, не изключва разумната мисль и цѣлесъобразностъ, които стоятъ задъ тѣхъ, както задъ механически повтаряшитѣ се движения на една машина стои идеята на живъ инженеръ конструкторъ. Но за да бжде проумяна тя нужно е едно издигнато съзнание, което да може да схваща нѣщата малко по-дълбоко. Често женитѣ на великитѣ философи или математици сж знаели най-малко за тѣхното величие, понеже за тѣхъ тѣ сж били най-че-

*) Повече е дадено въ редъ лекции на г-нъ П. Джновъ.

сто, независимо от постоянната близост, само мъже, а онова великото, за което тѣ сж само чувствували, чували или констатирали по отношение на външните хора, тѣ сж само приемали, безъ да го разбиратъ, защото не сж имали онова, което е необходимо, за да бжде схванатъ единъ гениаленъ човѣкъ — приблизителната поне висота на съзнанието въ тоя, който би искалъ да го разбере. Но да се върнемъ на мисълта си. Съвременната наука въ най-младитѣ си разклонения — бихме рекли послѣднитѣ постижения на своитѣ схващания за материята¹⁵⁾ приема по начало, че всичко се състои отъ електрони, протони и отъ йони, ядра централни и ядра въртещи се като планетитѣ около слънцето. Че съответно тия разположения на протонитѣ се явяватъ и „квантитѣ“ количеството на електрическия пълнежъ на всѣка частица съответно въртението, което тукъ е въ връзка съ мѣстото на самата частица и разстоянието ѝ до центъра. Измѣстването ѝ е съпроводено съ освобождаване, или насищане на кванти, електрическа енергия¹⁶⁾. Но независимо отъ това, какъ ще погледнемъ на всички тия идейни модификации, все пакъ трѣбва да приемемъ поне ония, които сж допуснати, като установени въ официалната съвременна наука, като несъмнени — а тѣ въ електромеханиката поне се смѣтатъ като истински — че всичко, което ни заобикаля, не е нищо друго, освѣнъ електриченъ интезивитетъ, т. е. че всичко, което ние наричаме материя, тѣла, и др. е само електричество¹⁷⁾. Че всичко около насъ е вибрации, които иматъ разни форми и бързини. Това е сжщо единъ отъ основнитѣ факти на съвременната физика. Че въ извѣстни прѣдѣли тия трептения минаватъ въ свѣтлина, електричество, невидими лъчи, ултравиолетови и др., и това се смѣта като напълно „доказано“¹⁸⁾. Както и да е, ние можемъ да приемемъ, което и да е отъ тия гледища, защото трансформирането вибрацитѣ едно въ друго въ нѣкои случаи е възможно¹⁹⁾ и съгласно модернитѣ схващания. Именно въ тая трансформация се крие значителниятъ източникъ на сили, съ които въ бждеше се смѣта, че ще се оперира свободно и леко. Положението на човѣка въ живата природа, въ цѣлокупния животъ, е едно явление отъ общото Битие, което се намира въ постоянна непрѣривна връзка на взаимоотношения. Вънъ отъ проявитѣ на своя индивидуаленъ и общественъ животъ, човѣкъ има и единъ „естественъ“ свѣрхиндивидуаленъ²⁰⁾ и общочовѣшки, космически, въ който той, като частица отъ голѣмото разляно въ всичко Битие-животъ-струя има свой дѣлъ и служба. Че въ свѣта има една постоянна борба и разрушение, това е единъ очевиденъ фактъ, но самото съществуване на тоя свѣтъ сочи на другъ не по-малко същественъ, макаръ и не така очевиденъ на пръвъ погледъ фактъ — че творческитѣ сили сж по-голѣми отъ разрушителнитѣ, защото въирѣки всичко, свѣтътъ съществува отъ безкрайно число години! И въ това съществувание, въ тоя творчески възстановителенъ актъ на изчезващитѣ и трансформиращи сили, човѣкъ, заедно съ всичкитѣ растителни и животински форми, играе ролята на мощенъ възстановител на енергията въ противовѣсъ на ентропията²¹⁾. Но което гледище и да приемемъ, а можемъ и всички заедно — тѣ не си противорѣчатъ значително, все пакъ ние ще се намѣримъ прѣдъ несъмненъ фактъ, който тникой непрѣдвзетъ умъ не може да отрече — че има взаимоотно-

шение между човѣка и природата, и то не само външни но и дълбоко вътрѣшно, бихме рекли, рискуващи да бждемъ разбрани неправилно — органическо. Здравата храна, чистиятъ въздухъ, обилната свѣтлина — ние смѣтаме като ония естествени необходими срѣди, които даватъ здраво тѣло, сирѣчь хармонична частица отъ цѣлото, прѣчистена кръвь — достатъчно и правилна асимилация на тѣлото, а тя е основа на самия процесъ; и най послѣ обилната свѣтлина, като необходима храна на нашата мисль, независимо отъ физическата. По-добръ пригодениятъ, т. е. тоя индивидъ, който се намира въ по-малко противорѣчие съ естествения си пѣтъ, той по-лесно може да схване законитѣ на живата природа, да влѣзе въ по-правилно съотношение и контактъ съ него и оттамъ да има вѣрни заключения, правилна дѣйность, успѣхъ въ живота²³). Човѣкъ, наистина, не яде никакви електрони и йони, а печени прасета, посрѣбва кога вода, кога вино и разни шарени отрови, които подлѣгватъ вкуса му и разрушаватъ организма му — но все пакъ ние не можемъ да не приемемъ, че електрическото обяснение строежа на материята, като общепризната днесъ, е едно отъ състоянията на материята или поне това, което ние сме свикнали да наричаме съ това име. Но тия електрони, протони и йони, съ своитѣ бѣсни движения на ядра²³) и спѣтници, по единъ или други начинъ, влизатъ като храна въ човѣшкото тѣло и взиматъ участие въ неговия градежъ. Трансформирани изцѣло или не — това е въпросъ на схващания и школи все пакъ трѣбва да се допусне, че човѣшкото тѣло крие въ себе си модифицирана електрическа енергия, било като нервна енергия и прояви, било като основенъ елементъ въ физиологическитѣ процеси на човѣшката мисль²²). Паралелизмътъ между радиото и телепатията който се натрапва на мнозина, даже съвършено малко запознати съ научни изслѣдвания, съвсѣмъ не е тъй далечъ отъ истината, както на пръвъ погледъ може да се мисли. Ахипнотизмътъ и индуктирането съ явления съ значителна аналогия помежду си. Колкото интересни да сж тия области, ние ги само прѣбродваме набързо, за да очертаемъ основната си мисль, която бихме могли на простичкъ езикъ да формулираме така: храната, като материя, се състои отъ електрически пълнежи, частици съ различенъ интензивитетъ. Тая енергия се поглѣща и отъ тѣлото въ специални акумулатори, отъ които мозѣчното вещество играе първостепенна роля. Така акомулираната енергия има свой капацитетъ и изразъ въ „интелигентността“ на самия ѝ носител, като проява на психични, асимилативни и физически явления, присѣщи на организма. Така, акомулираната енергия е въ непрѣкъснатъ контактъ, макаръ и не непосредственъ (индиректенъ) съ този океанъ отъ електрически полета и течения, които кръстосватъ и пълнятъ всичкото пространство около насъ. Всичкитѣ явления въ насъ, квалифицирани като физиологически, нервни, психични, физически, химически и пр., ставатъ върху тоя основенъ, постоянно смѣнящъ се тонъ, който прѣодоляващъ единъ или други капацитетъ на огдѣлния индивидъ, повече или по-малко, се проявява въ тъй наречения личенъ животъ. Нормалнитѣ съотношения и правилнитѣ течения на тия токове и енергии обуславятъ и хармоничното състояние или естественъ животъ на индивида. Всѣка

една болестъ сочи прѣди всичко едно съществено отклонение отъ разумнитѣ закони, отклонение на тия именно енергии, както оголването на двѣ електрически жици, близо една до друга, може да даде едно късо съединение съ значителни разрушения и поврѣди и лоши послѣдци.

Белѣжки къмъ статията за землетресенията.

9). Съ такова повърхностно отношение къмъ същественитѣ въпроси на живота особено се отличава единъ софийски професоръ, който свободно шетае изъ подлисницитѣ на ежедневницитѣ по най-разнообразни въпроси и то все съ „компетентостъ“. . . . Така той не се замисля да очертае и теософския (?!) окултизъмъ и дѣновизъмъ по собствено свое схващане — нѣмащо почти нищо общо съ дѣйствителността — и слѣдъ това самъ си оборва тия измислени отъ него учения — и съ това храни „почитаемата публика“. . . . Хвала на такава просвѣтителна работа! . . .

10), 11). По тѣзи въпроси, кой да е курсъ по физика писанъ слѣдъ 1920 година дава достатѣчни данни.

12). За цѣлѣта работятъ и специални обсерватории; нѣкои въ Андитѣ, напр. тая на Mont Wilson други въ Бугъ.

13). Явлението за „електрически вѣнецъ“, съ който може да се изгаси свѣщъ е описанъ въ кое и да е ръководство по физика. Замѣнете тока на статическата машина съ тока на земята, теленото острие съ единъ планински връхъ — и явлението ще стане обикновенъ вѣтъръ или буря

14). Гледай резултатитѣ отъ наблюденията на обсерваторията Meudon (докладитѣ на г. г. D'Azambuja и Grenat въ академията на наукитѣ прѣзъ 1927 г.) Paris

Сжщо: L'étude de l'électricité Atmosphérique à la section électrique de l'observatoire de l'Ebre en Espagne par H. de Grattigny 1927 г. („L'Electricien“ № 1417).

15). Гледай: Introduction à la théorie des canala par prof. [Morcel Boll et Charles Salomon 1928. Paris

16). Гл. Terro Croft Електротехника 1908 г. Cours d'électrotechnique théorique par. J. B. Poiney 1928.

18). Гледай проф. А. Айнщайнъ — „Етерътъ и теорията за относителността“ 1922. Само за етера въ 50 години сж дадени до сега 5 — 6 все „доказани“ научно теории и хипотези: на Херцъ, Максвелъ, Лоренцъ, Махъ и най-послѣ на самия Айнщайнъ — който отначало „доказа“, че нѣма етеръ, а послѣ въ общата теория на относителността го измудри наново, като „срѣда“, лишена отъ механически кинематически свойства, но съ опредѣляща механическитѣ (и електромагнитнитѣ) явления.

19). Гледай Проф. Риги — Съвременната теория на физическитѣ явления (радиоактивностъ, йони, електрони).

20). Гледай Das problem des Lebens Hartman „Първичната цѣлсобразностъ“ на Волфъ „Първичното знание“ на Дришъ, Суперперсоналната ентелехия, Ектропията (въ противоѣсъ на ентропията) на Ауербахъ, H. Driesch Wirklichseitslehre 1928 г. E. Becher — Naturphilosophie 1917 г. и други.

21). Гледай бр. Ауербахъ — Ектропизъмъ или физическата теория за живота.

22). Гледай изслѣдваніята на проф. Kazamuni списание Luce e Ombra 1926 г. брой 6.

23). Така, електронитѣ въ единъ атомъ се движатъ около централното ядро, споредъ Niels Bohr, както слѣдва:

Електронитѣ отъ 1-та окръжностъ около централното ядро се върти съ скоростъ

	6,570,000	милиарда въ 1 секунда.
въ 2-та окръжностъ	822000	„ „ „ „
въ 3-та окръжностъ	244,000	„ „ „ „
въ 4-та „	103,000	„ „ „ „
въ 5-та „	52000	„ „ „ „

и пр фантастични цифри.

Сегашниятъ свѣтъ, въ своята цѣлокупностъ, е създаденъ върху едно Велико Начало, което показва, че между всички области на живота, или между всички негови проявления, далечни или близки намъ, има тѣсна връзка. Когато се говори за връзка, трѣбва да се знае, че връзка се прави между разумни явления. Всѣко явление има своя причина и послѣдствие.

* *

Ние можемъ да раздѣлимъ явленията на три категории: материални явления, въ проявлението на които съзнанието не взима участие, но има малко съприкосновение съ тѣхъ; духовни явления, въ проявлението на които съзнанието дѣйствува отвънъ. Напримѣръ, стрѣлката на часовника, която опрѣдѣля точно движението на земята, не съзнава това нѣщо. Тукъ съзнанието дѣйствува отвънъ. Часовникътъ върши работата си правилно безъ да съзнава какво върши, но неговата работа се оцѣнява отъ други същества извънъ него, съ високо съзнание. Третата категория явления сж Божествени, при които съзнанието участвува отвънъ и отвжтрѣ. Тѣ прѣдставляватъ същинскитѣ явления. Този родъ явления обединява и материалнитѣ, и духовнитѣ явления въ себе си.

* *

Причината на землетресенията, въ коя и да е частъ на земното кълбо, сж всички живи същества. Тѣ създаватъ землетресенията. Отрицателнитѣ мисли, чувства, и дѣйствия на хората влияятъ върху земята тѣй, както експлозивнитѣ вещества, които, като турятъ подъ нѣкоя канара, тя се разрушава. Достатъчно е само да се тури запалка на тия вещества, и всичко надъ тѣхъ хвърква изъ въздуха. Така се произвеждатъ и землетрееенията,

Учителътъ.

Прѣображение.

Въ съвършенната наука има достатъчно данни за научна обосновка на ония науки, които все не сж още „официално“ признати. Думата ни е за Астрологията, Френологията, Физиогномията, Хиромантията, Графологията (последната, впрочемъ, е призната редомъ съ другитѣ официални науки). Астрономията и Астрофизиката, обаче, щатъ-не щатъ ше трѣбва да признаятъ възкръсването на своята майка, колкото и „мистиченъ“ и не въ реда на нѣщата да имъ се види тоя актъ. И наистина, Астрологията прилича на оная зачарована царкиня въ приказкитѣ, която отдавна спи непробуденъ сънь, но която, кой знае какъ, се пробужда вече, по нѣчие магично мановение. За мнозина дори тая царкиня бѣше мъртва — отворете която щете история на астрономията или нѣкой енциклопедиченъ рѣчникъ — тия студени склепове и гробници на живитѣ знания — и ще се увѣрите, че тя лежи тамъ погребана отдавна. Но все по-ясно и по-ясно става, че тя въ сжщностъ само е била приспана доврѣме, и че мнозина смѣли царски синове, дори и въ наши дни сж проникнали въ вълшебния замъкъ, дѣто тя лежи, изричали сж магичната дума, и тя се е пробуждала, та имъ е дарявала и своята обичъ, и своята тайна.

И днесъ ние присѣтствуваме на нейното пробуждане и на вълшебното ѣ прѣображение. Тя става отъ своя ковчегъ, изправя се, отхвърля сръднєвѣковнитѣ си одежди — колко много и различни прѣмѣни е носила тя отъ паметивѣка до наши дни! — стапя се въ свѣтла мъгла и слѣдъ мигъ се явява облѣчена въ модеренъ костюмъ, като заговорва на най-изисканъ съврѣмененъ езикъ, заговорва „научно“, а не на древния езикъ на „суевѣрията“ и „мистичнитѣ блѣнове“. Нали сте чували вече за раждането на „Научната Астрология“? Ученигѣ, оповѣстявайки това, криятъ, че тоя актъ е въ сжщностъ възкръсение, прѣобразяване или, ако щете, прѣвъплотяване. Но да не споримъ за имената на нѣщата и да се спремъ само на факта „Научна Астрология“. За съврѣменнитѣ учени тя се ражда изъ чрѣслата на Астрофизиката. Пеленитѣ, съ които е обвита, почти всички сж оцапани съ „слънчеви петна“.

Говори се, все по-смѣло и по-обосновано, за връзката на слънчевитѣ петна съ цѣлата економика на земния животъ: 11 годишниятъ цикълъ на Швабе за максимума и минимума на слънчевитѣ петна и свързания съ него цикълъ на метеорологичнитѣ явления, пулсациитѣ на земния магнетизмъ и електричество, както и полярнитѣ сияния. Явиха се странни наблюдения и съпоставки: слънчевитѣ петна и катастрофитѣ, земетърситѣ, миннитѣ избухвания, слънчевитѣ петна и епидемиитѣ, както и внезапнитѣ смъртни случаи, слънчевитѣ петна и плодородието и т. н. Луната сжщо така внесе купъ данни: установиха се нѣкои факти за нейното влияние върху метеорологията на земята, откриха се съотношения между нейнитѣ цикли и циклитѣ на извѣстни органически процеси у човѣка и животнитѣ (прѣдимно морски). Прибавиха нѣщо къмъ даннитѣ и така нареченитѣ звѣздни

радиации — излъчванията на звъздитѣ и т. н.. Не ще изнасяме данни — има ги прѣзобилно въ научната литература на западъ — по-менавамъ само отдѣ изхождатъ, за да се види изъ коя морска пѣна, възкпѣла отъ броженията на творческия духъ на „Ужаса“, се ражда тая нова Афродита.

Интересътъ къмъ Астрологията днесъ за днесъ е много по-голъмъ, отколѣто обикновено се мисли. Най-видниятъ английски астрологъ Сефариалъ привежда само единъ численъ фактъ, за да даде прѣдстава за тоя интересъ: именно факта, че годишно се харчатъ около 450,000 екземпляри отъ Ефемеридитѣ на Рафаеля (астрон. таблици, приспособени за астрологични изчисления), безъ да включва милионитѣ читатели на популярнитѣ астрономични алманаси, нито ония, които на Изтокъ се занимаватъ съ Астрология, защото тѣ сами си съставятъ ефемериди.

Не по-малкъ е интересътъ днесъ и къмъ Физиогномията, Хиромантията, Френологията, Графологията — защото даватъ ключове за разгадаване на най-интересната загадка: човѣкътъ и неговата съдба.

Въ свѣтлината на тия науки човѣкъ оживява и като характеръ, и като носителъ на една опрѣдѣлена участъ въ живота. Въ тая свѣтлина миналото на човѣка заговорва, настоящето се осмисля и се проектира перспективата на бъдещето.

Достатъчно е само да споменемъ, кои сж обектитѣ на тия науки, за да се прозрѣ тѣхната дълбока обосновка.

Френологията се занимава съ главата, а по-специално съ строежа на черепа — моделиранъ отъ динамичното напрѣжение на мозъчнитѣ центрове. Тя изучава капитала на човѣка.

Физиогномията има за обектъ проучаването на лицето — най-разумното въ човѣка, онова, по което го познаваме. Интересно е, че въ него сж съсредоточени сѣтивнитѣ органи: очи, уши, носъ, уста — ония живи пжтища, по които свѣтътъ навлиза вътрѣ въ насъ. Тя проучава капитала въ обръщение на човѣка.

Хиромантията се занимава съ ржката — главенъ органъ на пипането и най-интелигентното сѣчиво на човѣка въ творчеството на материалната култура.

Тя изучава онова, което човѣкъ е реализиралъ и което може да реализира въ свѣта чрезъ своята творческа воля.

За ония, които сж запознати съ ролята на тия сѣтива и органи въ душевния животъ — съврѣменното естествознание ни дава доволно пълна картина за това — обосновката на горнитѣ науки веднага излиза на явѣ.

Ала най-убѣдителенъ показъ сж самитѣ емпирично установени факти и наблюдения — които изграждатъ тия психологични науки за Човѣка съ конкретна база на изслѣждане, на които е сждено да покажатъ човѣку Пжтя и Истината на неговия животъ.

Ж. Г. Буржа

Екзотеризъмъ и езотеризъмъ.

Мистичното обучение се дѣли на двѣ части — екзотерична, прѣдаваща се публично и езотерична — за посвѣтенигѣ.

Легенди, свещени книги, алегорични поеми, приказкитѣ на хиляда и една нощъ, пантакли, ероглифи, всичко това изяснява екзотеричната страна на учението.

Езотеричната частъ се прѣдава отъ уста на уста, на ученицитѣ на миналитѣ прѣзъ много изпитания, които ще покажатъ волята, смѣлостта и силата имъ.

Тукъ прѣдаваме единъ екзотериченъ разказъ, като даваме същевременно и езотерическото тълкувание.

Екзотеризъмъ.

Принцеса Паризада, като узнала веднѣжъ, че нѣкъдѣ, въ недостъпни мѣста съществува птица, способна да говори; жѣлта вода, отъ която една капка попаднала въ басейнъ, възраства на грамаденъ стѣлбъ и тайнствено дърво, изъ което се лѣе божествена хармония, пожелала да овладѣе тѣзи чудеса

Единъ слѣдъ другъ, двамата нейни братя се опитали да изпълнятъ желанието на принцесата, но ги постигнала смъртъ отъ опаснитѣ на трудния пжтъ.

Мжжествена и дрѣзка, принцесата, на свой редъ, се опитала, и слѣдъ дълги усилия по-трудния пжтъ, тя достигнала до подножието на планината, на върха на която се намирали птицата, жѣлтата вода и чудното дърво.

Старъ единъ дервишъ настойчиво съвѣтвалъ принцесата да се върне отъ своя пжтъ: „Когато изкачишъ планината, говорилъ ѝ той, ще чуешъ ужасни гласове. . . тѣ ще те ужасятъ, тѣ ще те заплашватъ и тежко ти, ако ти се обърнешъ и погледнешъ назадъ! . . ти ще бждешъ незабавно прѣвърната въ черенъ камъкъ, подобенъ на тѣаи, съ които планината е тѣй усипана“.

Принцесата не искала и да чуе за това и се устремила нагорѣ къмъ върха. Хиляди гласове се раздали въ този мигъ, но тя не ги слушала, вдадена въ своя пжтъ; слѣдъ многочислени трудности, тя овладѣла това, за което се тѣй дълго стремилла въ своя животъ: птицата, жѣлтата вода и чудното дърво. . .

Въ желанието си да спаси своитѣ братя, тя послушала съвѣта на птицата и напръскала съ жѣлта вода камънитѣ, разхвърляни по нейния пжтъ, и тѣ оживѣли слѣдъ дългия сънъ прѣзъ вѣковетѣ.

Езотеризъмъ

Принцесата се прѣобразява на мжжъ, за да изпълни задачата, която сама си е избрала — чувствениятъ и отрицателенъ принципъ

става положителенъ, или активенъ, за да се извърши магическото дѣло.

Дервишинътъ изобразява благоразумието и мъдростта, които указватъ на опасноститѣ, които ще слѣдва да се избегнатъ, а щото така и отъ необходимостта да владѣе човѣкъ самъ себе си.

Гласоветѣ — това сж сарказмътъ, насмѣшкитѣ на глупци, скептици, нещастни съвѣти и пр..

Чернитѣ камъни прѣдставляватъ интелектуалното състояние на тѣзи, които завидѣли на свѣта, по недостатѣкъ на мъжество, наново се потапятъ въ тъмнина. Наедно съ това, тѣ изобразяватъ и наказанието на неблагоприятнитѣ, които желаетъ да изпълнятъ едно велико дѣло, не сж укротили прѣдварително своята чувствена природа. Въ този случай чернитѣ камъни символизираатъ насилствена смъртъ и безумие

Говорящата птица — това е животинската природа съ своитѣ тайни. Пѣющето дърво — това е растителната природа, откриваща своята велика хармония, а жълтата вода — материята и нейната динамическа мощъ.

Водата, съ която принцесата напрѣсква чернитѣ камъни, за да имъ даде животъ, се явява като символъ на интелектуално и физическо възраждане

Прѣвела: Ц в. Симеонова.

Мисли за вегетарианството.

Фактъ е, че привърженицитѣ на вегетарианския режимъ въ нашето врѣме растатъ ежедневно. Подбудитѣ, които разполагатъ къмъ този режимъ сж различни — хигиенични, етични или просто природосъобразността на вегетарианската храна — т. е. тази храна е най-естествена за човѣка, сѣдейки се по строежа на храносмилателната му система.

Отъ видни авторитети се твърди, напоследѣкъ, че храната, наредъ съ физиологическата си служба въ организма, указва и извѣстни въздѣйствия върху психологичнитѣ качества на животнитѣ и специално на човѣка. Достатъчно е да погледнете на характера и нравитѣ на различнитѣ прѣдставители месоядни и трѣвопасни, за да се убѣдите въ казаното.

За случая насъ ни интересува вегетарианската храна, като такава за човѣкъ.

Човѣшкиятъ организъмъ се нуждае отъ опрѣдѣлено количество масти, въглехидрати и бѣлтъци за денонощие. А освѣнъ тѣхъ и отъ онѣзи малки величини, безъ които организмътъ не би функциониралъ нормално — това сж витаминитѣ. Както посоченитѣ храни, така и витаминитѣ, ние можемъ да съберемъ въ тѣхната чистота направо отъ растителната храна, вмѣсто да ги диримъ отъ труповѣтъ на други животни. Защото, знайно е, че месото, наредъ съ хранителността, си съдържа много токсини (отрови), които оставатъ въ нашия организъмъ, и последниятъ ще трѣбва да се справи съ тѣзи тѣй врѣдни вещества. А и самиятъ начинъ на придобиване месото — убиването, затѣпява въ

насъ оная страна на етиката и характера, които иначе ни прѣдаватъ истинския човѣшки образъ, издигайки ни надъ кръвожадието, хищничеството. И безъ друго, твърдѣ много жестокости има въ нашия вѣкъ, които ни отдалечаватъ отъ дѣйствителния човѣшки образъ, и тѣ значително биха намалѣли, ако убиването и изяждането на животинскитѣ тѣла се изоставѣше отъ каквото и да било гледище. При това, да яде човѣкъ месо е п р и в и ч к а . Нѣкога той не е ялъ месо.

Извѣстни учени, и сега, продължаватъ да прѣпоръчватъ месния режимъ. (Ние се съмнѣваме, обаче, дали самитѣ тѣ употребяватъ тази храна така, както я прѣпоръчватъ). Но независимо отъ това, позициитѣ на месоядството сж разклатени отъ вегетарианството. — Единъ български ученъ напоследъкъ, въ стремежа си да защити месния режимъ, изпада до наивни положения. За да обори вегетарианството, той казва, че въ водата и храната, която употребяваме, има множество животински микроорганизми, и че самата растителна храна е комплексъ отъ живи клѣтки, които се унищожаватъ еднакво отъ месоядци и вегетарианци.

Никой не отрича вѣрността на това. Но ние питаме: какво въ природата е абсолютно, че и вегетарианството да бжде таквозъ? А и все едно ли е да изядешъ една ябълка, пиперка или че отъ чашата вода сте изпили нѣкъкъвъ микроорганизъмъ, или да повалишъ на земята, за да убиешъ единъ волъ, който съзнава, чувствува и има интелектъ, който още така енергично се съпротивлява? — —

Най-главно този български ученъ се стреми да докаже, че месната храна е естествена за човѣка, като твърди, че нѣкогашниятъ човѣкъ, нашъ прадѣдъ, е билъ месоядецъ. За тая цѣль той разсждава така: „Видѣтъ *Tenia solium*, който живѣе въ тънкитѣ черва на човѣка, минава въ ларвната си фаза прѣзъ свинския организъмъ. Тази тения живѣе само въ човѣка. И човѣкъ, за да се зарази отъ нея, трѣбва да е ялъ заразено отъ цистицеркуса (ларвата) на тенията свинско месо. Тенията, казва той, е безгрѣбначно, принадлежащо къмъ типътъ червей — много по-старъ отъ човѣка; слѣдователно, за да се подържа този видъ тения, тя трѣбва да е живѣла въ организма още на нашия прадѣдъ — т. е. първия човѣкъ още е билъ месоядецъ, защото иначе не би се заразилъ отъ тения; слѣдва, че месото е естествена храна за човѣка, заключава той“.

Ние мислимъ, обаче, че това е едно неточно, несолидно твърдение, защото к ж д ѣ е живѣла тази тения, ако дѣйствително е по-стара отъ вида човѣкъ, прѣди човѣкъ да е билъ обособенъ като човѣкъ, защото ние не я намираме въ маймунитѣ, които се третиратъ като родоначалници на човѣка (а и тѣ сж сжщо по-млади отъ типа червей). А отъ друга страна нека се има прѣдъ лице и слѣдното: Въ природата всѣкога сж се създавали нови видове, било чрѣзъ бавни промѣни или мутации. Така, че *Tenia Solium* може би е единъ новъ видъ, приспособенъ да живѣе въ човѣшкия организъмъ отъ врѣмето, когато човѣкъ си е присадилъ привычката да се храни съ месо, макаръ и да принадлежи къмъ дѣйствително стария типъ червей. Слѣдователно, ако положението че човѣшкиятъ прадѣдъ е билъ месоядецъ, сждено отъ развоа и мѣстожителството на поменатата тения, не търпи никаква научна критика.

Колкото и да се умува, вегетарианството се налага и ще се наложи по силата на новото време, на етиката, на която то служи, хигиената, а и защото то е и първата крачка към новото сътворазбиране, и нека не си правят илюзия господата учени — негови противници, че ще го провалят със теоритизиранията си, както и привържениците му, че ще го защитят със разбиранията си. То ще се наложи поради възходящия подем на новите и благородни схващания и приложения за морала, живота и науката.

пк.

Добранъ

Съвременната медицина и израждането на човечеството

Нѣма дисциплина въ науката, която въ периода на своето съществуване да е прѣтърпѣла толкова много видоизмѣнения, корекции и прогресъ, както медицината. И тъкмо тогава, когато ние, считайки, че медицината е отишла тѣй далечъ въ своето усъвършенствуване, съ своите богати и модерни клиники, съ прочути професори специалисти, съ толкова много виртуози на ножа. Тѣкмо, именно, въ тоя моментъ се проявяватъ вече тукъ тамъ гласове, които казватъ, че досегашниятъ пътъ на медицината, ако не изцѣло, то поне отчасти е билъ погрѣшенъ. И тия гласове, отначало слаби и рѣдки, днесъ ставатъ вече многобройни.

Причината за това трѣбва да се търси въ усъвършенствуването на статистиката. Тя вече сочи по единъ най-недвусмисленъ начинъ, че наредъ съ досегашното усъвършенствуване на цивилизацията и медицината върви и израждане на човечеството.

Има учени, които явно казватъ, че поради невъзможността на съвременната медицина да излѣкува съвършено единъ боленъ организъмъ, тя се задоволява или да го закърпи, или да облекчи отчасти страданията му, или да го утѣши. Хубавъ начинъ, наистина, за манифестиране на човѣколюбие. Но наредъ съ това се създаватъ много хилави организми, които, свързвайки се единъ съ другъ чрезъ бракъ даватъ хилаво поколение, и по тоя начинъ ние сме свидетели на явно израждане на човечеството. Истина, че има и други фактори, които влияятъ за израждането, но и тѣ иматъ отношение къмъ медицината, която е призвана да спаси загиващия организъмъ и да прѣдпази здравия. Дѣйствително, нито медицината спасява умирающия организъмъ, но не винаги тя го излѣкува окончателно.

По тия съображения стариятъ девизъ на медицината бѣше да се лѣкуватъ болните, а новиятъ е да се прѣдпазватъ здравите. Ето защо въ по ново време се обръща толкова много внимание на хигиената и прѣдпазната медицина.

Методитѣ на медицината се базиратъ на изучаванята, които сж направени и се правятъ на устройството на човѣшкото тѣло. Тия изучаваня сж правени въ едно чисто материалистическо направление. Затова и медицината, въ нейнитѣ терапевтически методи, трѣгна по сжщия пѣтъ.

Науката въ разглобяването на човѣка бѣше стигнала до йонното състояние на материята. Човѣкътъ, като единица, бѣше единъ организъмъ. Този организъмъ включваше въ себе си органи, съставени отъ тъкани, а тѣ образувани отъ клѣтки, клѣткитѣ отъ протоплазма и ядро, които се различаватъ само по своитѣ химични съединения и физични състояния. Тия съединения по нататъкъ се оказаха комплекси отъ различни елементи, тѣ пъкъ отъ атоми, послѣднитѣ — отъ електрони, и най послѣ или крайниятъ прѣдѣлъ се стигна до йонитѣ. Йонитѣ се оказаха електрически пълнежи, и нищо друго.

Но тъй изученъ човѣкътъ, само като материална субстанция се оказа, че не добръ е изученъ. Оказа се, че той е подчиненъ на физически и физиологически закони. Въ организма на човѣка се наблюдаватъ нѣколко характерни нѣща. Напримѣръ, координацията между разнитѣ органи. Напр., дѣйността на сърцето се и мира въ връзка съ бѣбрецитѣ и надбѣбренната жлѣза, на мозъка съ жлѣзитѣ, съ вжтрѣшната секреция и кръвта и пр.

Компенсацията е друго едно интересно явление, което се на блюдава. Напр., когато на едно сърце сж заболѣли клапитѣ, то за да може да работи добръ, мускулътъ му надебелява и то се разширява. Смъртта настѣпва тогава, когато се изчерпватъ и послѣднитѣ сили. Ако напр. се извади единия бѣбрекъ, то другиятъ се увеличава и поема функцията на извадения бѣбрекъ.

Има още единъ страненъ законъ въ тѣлото: колкото единъ органъ повече работи, повече се и развива, но и колкото повече работи, повече остарява. Храната е една необходимостъ, но храната е и отрова. Ние се самоотравяме, самоунищожаваме въ стремежа си да живѣемъ.

Друга характерна особеностъ, то е приспособлението. Тоя пунктъ е най важенъ при разглеждането на расовитѣ и видовитѣ измѣненя, които се запазватъ въ поколѣнията чрѣзъ законитѣ на наслѣдствеността. Типиченъ примѣръ въ това направление имаме въ растенията, животнитѣ и човѣка.

Най послѣ животътъ уморява, и тая умора е смъртта на организма. Една отъ най-старитѣ медицински науки е анатомията. Тя е изучена до доста голѣми подробности.

Въ изучаването на анатомията трѣбва да се подчертае голѣмата оная сложностъ въ конструкцията на разнитѣ органи.

И по отношение физиологичнитѣ измѣненя и функции, наредъ съ чисто физичнитѣ явления въ областта на стомаха, движението на кръвта, дишане и пр. Имамъ сжщо малко по особени прояви, които е нужно да се опоменатъ, за да се разбере по нататъшното изложение.

Особенъ интересъ заслужаватъ раздраженията, които нервитѣ получаватъ, за да прѣдизвикатъ функционирането на даденъ органъ. Изучаванята посочватъ, че дадениятъ нервъ се възбужда отъ химични, механични, топлинни и електрически дразнения.

Но въ единъ здравъ организъмъ съществува и чисто физиологически раздразнителъ, чието естество остава неизвѣстно.

Знайно е, че въ даденъ нервъ, когато се раздразни, ще се възбуди електрически токъ, който ще се отправи къмъ съответния органъ. Но какво е възбудило тоя нервъ е неизвѣстно. Напр. азъ свивамъ ржката си въ лакета. Много добръ е извѣстно кои мускули ще свършатъ това и кои нерви сж заповѣдали това, но ние не знаемъ, какво дразнение е получилъ тоя нервъ, за да заповѣда на съответния мускулъ да свие ржката.

Ние не знаемъ още и устройството на мускулитѣ въ тѣхната основна частъ. За мускулното вещество има нѣколко теории: на Енгелмана, Брюке, Ебнеръ и др. Но ясна прѣдстава, какво е мускулното вещество, ние не знаемъ още.

Знае се само, че въ врѣме на съкращения отъ мускула се отдѣля топлина, механична работа и се развива слабъ електрически токъ. Тѣй че, както въ нервитѣ, тѣй и въ мускулитѣ въ човѣшкото тѣло, крѣтосватъ множество електрически токове, които до днешенъ още не сж намѣрили практическо използване, но изглежда, че тѣ иматъ много по-големо значение, отколкото се прѣдполага. И тѣй, анатомията и физиологията третирайки човѣка, като едно механическо творение, въ което има химия и електричество, посочиха пътя на медицината и терапията.

Изхождайки отъ тоя пунктъ, дефиницията за здравето се опрѣдѣля като правилно функциониране на органитѣ, а болестта, нарушение на тия функции.

Като причина за заболяванията се смѣта храната, механични агенти, химически такива, свѣтлината, топлината, микроби, чужди тѣла, отрови и пр. Като се има прѣдвидъ, че функциитѣ на органитѣ се намиратъ въ координация, то става явно, че при нарушаване работата на единъ само органъ, може да се прѣдизвикатъ аномалии и въ другитѣ органи. Причинитѣ за заболяването сж вѣрни Наистина, че и тѣ сж взети само механически, и че за това, именно, ако сж вѣрни, все пакъ сж недостатъчни, за да обяснятъ всичкитѣ ония сложни положения при заболяванията на организмитѣ.

Изхождайки отъ това положение на механизация на организма, лѣчението на болнитѣ трѣбваше тоже да трѣгне по чисто механически пжтъ. И дѣйствително, съ какви срѣдства собствено разполага медицината?

На първо мѣсто медикаментитѣ. Безъ да коментирамъ медикаменторската терапия, азъ ще посоча на факта, че съществуватъ толкова много лѣкарства за една и съща болестъ, толкова много прѣпарати отъ едно и също лѣкарство, модификации и пр., че този именно фактъ, самъ по себе си, говори за солидността на медикаментарната теория. Съ това азъ не отричамъ съвсѣмъ медикаментарната теория, но искамъ да посоча, колко още тя е непълна и че изглежда какво само една медикаментозна рецепта е крайно недостатъчна. Разбира се, тукъ никой не може да откаже доброто дѣйствие на нѣкои медикаменти, но азъ искамъ само да изтъкна, че ние имаме само едно цѣлесъобразно употребление на медикаментитѣ, безъ категорични резултати. Така напр., лѣкарътъ прѣдпише единъ медикаментъ и съ

това счита своята задача за свършена, като оставя болния изключително на грижите и действието на лекарствата. Тук, именно, се прозира механизмирането на медикаментното лечение.

Друг метод за лечение е хирургическият начин. Без съмнение е, че и хирургията е постигнала огромни успехи и удивителни резултати. Спасени са много хора от явна смърт. Но техният живот е бил изкупен с цената на някой крак, ръка, бъбрек, стомах, ребра и пр. Има случаи, дѣто, и без такива дефекти, хирургите са дали напълно оздравяване. Но и тук, при известни операции, едни оздравяват, други — умират. При това, много хора са спасени от смърт, но не всички те са оздравели напълно. Съ това искам само да изтъкна, че и този метод, като самостоятелен такъв, е недостатъчно силен и не винаги чрез него се постига всичко, което се очаква.

На трето място в медицината стои механичната терапия. Тук можем да посочим лечението със слънчеви лъчи, физическа топлина, масажи, кварцови лампи, рентгенови и радиови лъчи и пр. Наистина, и този начин дава резултати, понекога даже много добри, но и тук не при всички болести имаме добри резултати.

Най-сетне стигаме до последния най-важен метод — хигиената. Но и тук тя служи само на телото и представлява само механизмиране на външните условия. Това все пак е един от най-важните методи със голѣмо бѣдеще. Тук когато става дума за съвременната хигиена, която се ограничава да посочи условията на живота, отнасящи се до телото, до жилището, въ което да има повече въздух и свѣтлина до храната, която да е богата на витамини и да дава необходимите калории топлина, до обучението, до облеклото, до устройството на градовете и пр. Но съ това аз искам да изтъкна, колко хигиената е добър поставена само от към външната страна на въпроса без някой да се спре по-дълбоко върху вътрешната, психологичната страна на човека. Въ съвременната медицина тая страна е съвсем изолирана и взима съвсем малко участие, както въ разглеждане причините на заболяванията тъй и въ методите на лечението.

От гледището на окултната наука, както и от гледището на видни учени, слънчевите петна имат някаква връзка съ землетресенията.

Учителът.

Духът на новата раса.*)

(Написано отъ двама служители).

Посвещава се на родителитѣ на бждещата раса.

Чистота въ обществения животъ.

Неизгладенитѣ обществени противорѣчия хвърлятъ тъмна сѣнка върху съврѣмненното човѣчество: капиталъ и трудъ, богатство и бѣдность, състоянието на женитѣ и дѣцата, мизерията на неджгавитѣ и дѣцата, зплатата и работното врѣме, прѣкомѣрна работа отъ една страна и безработица отъ друга, прѣстѣпностъ и благотворителностъ, грижи за здравето и болеститѣ, наемни и необработени земи, властъ на малцинство и робство на маситѣ, трусове и недовѣрие, пари . . . и безпаричие!

Тѣзи противорѣчия сж буренитѣ на човѣшката цивилизация. Безъ тѣхъ тя би била плѣнителна красива градина. Вие сте ги отгледали въ нея като трайна растителностъ и то толкозъ много, че сж заглушили всички нѣжни растения, които се нуждаятъ отъ слънчева свѣтлина и трѣбва да се кжпятъ въ лжчитѣ на Божественото. Безъ съмнѣние, тѣзи бурени по-лесно се отглеждатъ. Но тѣ сж израснали високо надъ главитѣ ви, гжсти като гора, и вие вече почвате да чувствувате хладината на сѣнката имъ. Вие се стремите къмъ слънчевата свѣтлина и се опитвате да откжснете и отсѣчете гигантскитѣ бурени, за да проникне до васъ малко свѣтлина.

Искате ли да ги откжснете, за да имате повече свѣтлина и топлина? Тогазъ добрѣ обмислете това, което ще правите. Ако коренътъ остане, буренътъ отново ще покара, затова откжсването му нѣма да помогне въ нищо, ако не изтрѣгнете и корена му. А този коренъ е е г о и з м ѣ т ѣ ! Не само у другитѣ, но и у васъ самитѣ!

Изорете този кжсъ земя, която ви е повѣрена. Да изорете земята на сжсѣдитѣ си — това е много по-голѣма задача, и тя не се изисква отъ васъ. Първомъ изорете вашето мѣсто; и това го направете заради другитѣ: да могатъ тѣ да се радватъ на свѣтлината, която

*) Тая книга наскоро е писана, прѣди нѣколко години, въ високитѣ планини при изворитѣ на Колорадо. Тя е писана по поводъ приближаване на врѣмето за туряне основитѣ на новата раса — шестата. Въ тая книга, единъ отъ Учителитѣ описва качествата, които трѣбва да има единъ човѣкъ, за да може да влѣзе въ тая раса. Тая книга е з о в ъ к ѣ м ѣ ч о в ѣ щ е с т в о т о , къмъ всички души, да развиятъ тѣзи качества въ себе си, за да влѣзатъ въ новата раса, която ще бжде раса на хармонията, на разумния животъ, на радостта, на щастието.

пада въ вашата градина, да се радватъ и на нѣжнитѣ цвѣтя на любовта, които съ благоуханнитѣ си цвѣтове на чистотата ще замѣстятъ буренитѣ.

Тогазъ — имайки прѣдъ очи стореното и направено отъ васъ — тѣ скоро ще послѣдватъ примѣра ви и скоро ще поискатъ безкористната ви помощъ. И скоро ще изчезнатъ буренитѣ. Ще бждатъ унищожени коренитѣ имъ. И нѣма да пада вече никаква сѣнка отъ издѣнкитѣ на егоизма върху щастието на човѣшката раса.

Тогазъ Моята раса ще се разпространи по цѣлата земя и ще обитава въ онѣзи градини на безкористна любовъ и съвършена чистота, които вие ще приготвите. И вие самитѣ, чрѣзъ силата на Божественото въ васъ, освободенъ отъ веригитѣ на личността, ще принадлежите къмъ тая възвишена нова раса, и ще се радвате заедно съ другитѣ на плодоветѣ на плоднитѣ растения, които ще отглеждате.

Азъ не се занимавамъ съ всѣки въпросъ по отдѣлно. Азъ нѣма да ви покажа, какъ могатъ да се запушатъ дупкитѣ, какъ да закриете съ нови краски нечиститѣ петна на разклатеното здание на вашата цивилизация.

Закрепете това старо здание, колкото можете. Живѣйте въ него, додѣто се приготви едно ново здание.

И между това, съберете силитѣ си за изграждане на едно ново здание! Положете му въ основитѣ безкористие, способно всичко да издържи; издигнете му стѣни отъ Любовъ и украсете го съ съвършената Чистота. Къмъ всѣкиго се отзовавайте съ еднакво чувство на братство и радостъ.

И напуснете вехториитѣ на общественитѣ ви въпроси: тѣ нѣма да намѣрятъ тамъ мѣсто и използване.

Считай старото здание за музей съ останки на едно старо и неразумно минало. Никой нѣма да пожелае, нито ще чувствава нужда да живѣе пакъ въ него, разбира се, като се прѣдполага, че вие ще принесете своето за изграждането на новото здание, че вие ще се присѣдините къмъ работницитѣ, които подготвятъ свѣта за красивата нова раса.

Мжчноти и има само за невѣжитѣ. За тѣзи, обаче, които ръководятъ човѣшкото развитие — за Учителитѣ на дѣтското човѣчество — вашитѣ мжчноти вече не съществуватъ. Тѣ сж ги побѣдили вече; тѣ знаятъ.

Защо тогазъ тѣ не идватъ да ви помагатъ въ разрѣшението имъ? Би ли помогналъ учителътъ на дѣтето въ училището, ако му помага при малкитѣ му задачи по смѣтане? Това би било лесно за учителя, но би ли ползувало дѣтето? Дѣтето би ли развило въ такъвъ случай качествата и способноститѣ, за чието развитие му сж дадени задачитѣ.

Мждритѣ Учители съ Любовъ наблюдаватъ дѣцата и се радватъ, ако ученицитѣ съ собствени усилия рѣшаватъ задачитѣ. Тогазъ тѣ ги прѣмѣстватъ въ по горенъ класъ и имъ даватъ по-мжчни задачи, додѣто се завърши учебната година, и дѣцата издържатъ изпититѣ. Такова е отношението на Учителитѣ къмъ общественитѣ въпроси. Тѣ сж ви ги задали, за да развиете чрѣзъ раз-

рѣшението имъ вжтрѣшнитѣ си сили. Вие трѣбва да работите върху тѣхъ безъ Учителевата помощ!

Азъ чакамъ да издържите изпититѣ си! Защото, който се опази въ тая раса, ще бжде приетъ въ моята — въ тая Свѣтяща раса, въ която всички могатъ да се родятъ.

Но нѣма вече да чакамъ. Не мога да чакамъ лѣнливитѣ, които си играятъ, вмѣсто да рѣшаватъ задачитѣ, и които се мжчатъ да избѣгватъ планомернитѣ усилия и си мислятъ, че цѣльта на задачитѣ е само да вгорчи живота имъ.

Само тѣзи които радостно се отдаватъ на работа и всѣко тѣхно усилие ги прави по-способни работници, ще станатъ членове на Моята нова раса.

Азъ съмъ дошълъ да имъ помогна — да ускоря тѣхното встѣпване въ нея. Мога да дамъ тукъ само едно загатване — повече не мога да дамъ. Но то съдържа ключа за разрѣшението на всички мжнотии.

Слушайте вие, които сериозно се борите съ своитѣ мжнотии и желаете да ги прѣмахнете:

Любовта е ключътъ, който отваря тайната стая — стаята на човѣшкото сърце, дѣто ще намѣрите разрѣшението на всички мжнотии въ живота си.

Вземете този ключъ.

Но обърнете внимание на туй: той работи само, когато се употребява съ съвършена чистота. Додѣто не сте открили, че любовта е единствениятъ ключъ за разрѣшението на задачитѣ ви, не сте научили урока си и не можете да се изкачите по-нагорѣ.

Ако вие животъ слѣдъ животъ се отказвате да учите, тогазъ ще бждете прѣдадени на единъ учителъ, който винаги има успѣхъ. Той е силенъ, търпеливъ, отстѣпчивъ, състрадателенъ, изпълненъ е съ едничкото желание да ви помогне, да ви направи пощастливи, да ви заведе къмъ новата раса; напълно е посветенъ въ вашитѣ грѣшки и възможности. Този учителъ ви взима въ ржцѣтъ си. Името му е страдание.

Нѣма по-добъръ, по-любвеобиленъ учителъ отъ страданието! Непогрѣшими сж крайнитѣ му резултати. Ако нищо не е въ състояние да роди любовта и състраданието — страданието сполучва въ това, то ви стомага да разбирате, какво чувствуватъ другитѣ, развива състрадание у васъ. По този начинъ то посѣва сѣмето на любовта.

Сѣмето на любовта не винаги расте веднага. Често трѣбва да му се отвори пѣтъ прѣзъ една твърда почвена кора, за да се покаже нѣжниятъ кълнъ. Страданието изорава почвата, прави я по-мека, по-рохкава.

Този учителъ — освободителъ на Божественото въ човѣка, има непоколебимо търпѣние, когато има работа съ васъ, съ вашето упорито привързване къмъ егоистични цѣли той работи, додѣто си научите урока, като се освободите отъ робството на нисшето азъ и почнете да живѣете въ Божественото.

Страданието е най-кжсиятъ пѣтъ за освобождение — за съзнателно реализиране на Божествения животъ и свѣтлина. То е тѣ-

менъ тунелъ, прѣзъ който всички трѣбва да минатъ, за да достигнатъ до страната на вѣчната красота, вѣчната младостъ и блаженство.

Колкото по-навжтрѣ прониквате въ тунела, толкова тъмнината става по-голѣма. Никакъвъ лжчъ отзадъ, никаква свѣтлинка отпрѣдъ. Тежхъ е въздухътъ, вие безпомощно напипвате пжтя си, постоянно тревожейки се да не паднете въ нѣкоя дупка. Близко сте до изтощение.

Вие вървите, вървите напредъ. Вслушвате се въ звуцитъ, които ви идатъ отпрѣдъ. Това сж радостнитъ викове на онѣзи, които сж стигнали вече отвора и сж почнали да виждатъ това, което вие още не виждате: богатството на краскитъ и изобилието на една никога невиджана до тогазъ свѣтлина. Тя ще бжде за винаги ваша, щомъ я достигнете веднѣжъ!

Слушайте! Стѣпки идатъ срѣщу васъ, радостни гласове ви викатъ! Тѣзи, които сж видѣли свѣтлината, се връщатъ да ви окуражатъ, да ви ободрятъ, да сподѣлятъ радостта си съ васъ. Защото тѣ сж видѣли свѣтлината на новата епоха. Тая свѣтлина дава радостъ, само когато се сподѣля съ другитъ, съ всички, до които може да се достигне.

Има и другъ единъ пжтъ за долината на радостта, на щастieto. Той е единъ дългъ и тежъкъ пжтъ и съ зигзаги води прѣзъ високи планински върхове, прѣзъ области на вѣчни снѣгове. Единъ самотенъ пжтъ, пълненъ съ опасности, дѣто лавини заплашватъ, и пжтникътъ лесно изгубва пжтя и тогазъ загива въ самотата.

Нѣкои се осмѣляватъ да вървятъ по този пжтъ, но тѣ или загиватъ, или се връщатъ най-послѣ назадъ къмъ тунела.

Никое човѣшко сжщество не е достигнало цѣлтъ си, освѣнъ чрѣзъ тунела на страданието!

Всичко е добро!

Всичко, което сжществува е добро, така както сжществува, и е за доброто на всички. Обаче, това не изключва, че то може да стане по-добро — и ще стане.

Не се ли убѣдихте още, че въ единъ свѣтъ, който се ръководи отъ Любовта, свѣтъ, чийто всемогущъ ръководителъ е самата Любовъ, не може да се търпи никаква неправда?

Най-голѣмото страдание, както и най-малката неприятностъ сж причинени отъ самия човѣкъ. Не като наказание, не като изразъ на гнѣвъ на една отмжстителна властъ, но като естествено послѣдствие на собствения ви дѣла, на упоритото ви отказване да научите уроцитъ на живота, на постоянното ви старание да служите на личността (нисшето азъ) вмѣсто на Божественото (Висшето Азъ).

Може-би сте убѣдени въ основната истина, че нищо не е несправедливо, но вие я приемате, когато другитъ страдатъ, когато другитъ се намиратъ въ мжнотии.

Но дѣ е мждростта ви, когато вие сами изпадате въ мжнотия? Вие тогазъ се ядосвате, гнѣвите, смушавате се, дразните се, излизате вънъ отъ себе си, и туй, което не ви се харесва, наричате го неоправдано, незаслужено, несправедливо!

Вие сте заслѣпени отъ живота на нисшето азъ! Събудете се, вземете лѣка, даденъ отъ безкористната Мждростъ на Висшето Азъ (Божественото въ васъ)!

Страданието — и всеки ударъ, който вие приписвате на съдбата — е лѣкъ, даденъ отъ собственитѣ ваши ржци. Вие сте го приготвили съ миналитѣ си дѣла — всѣка капка отъ него. И тѣзи, които ржководятъ вашето развитие, ви го поднасятъ, за да се освободите отъ робството на нисшето азъ.

Но нѣма да ви върви добрѣ, както желаете, додѣто не сторите всичко за облекчение страданията на вашитѣ братя, каквито и да сж причинитѣ на тѣзи страдания. Не може да се подобри положението ви, додѣто имате нужди отъ повтарянето на сжщитѣ уроци; не може да се подобри положението ви, додѣто не изучите братството и състраданието.

Вншнитѣ условия сж плодъ — отражение на вжтрѣшнитѣ качества. Това важъ, както за отдѣлния човѣкъ, така и за расата.

Вие — въ вашия свѣтъ на нереалноститѣ — се опитвате да измѣните прѣходнитѣ отражения на социалния си порядъкъ чрѣзъ рисуване върху огледалната повърхностъ. Не виждате ли първичнитѣ образи — вжшитѣ вжтрѣшни качества — които трѣбва да се измѣнятъ, за да се подобри и огледалния образъ?

По-доброто може да дойде само отъ вжтрѣ, отъ вжтрѣшния ви свѣтъ. Първомъ се очистете; тогазъ ще се измѣни и вншното.

Това не е егоистично (да се очистите), защото за достигането на цѣлта, вие трѣбва да прѣминете чрѣзъ самоотричането. Какъ тогазъ туй ще е егоистично?

Като се очистите, ще дойдете отъ нисшето азъ къмъ висшето Азъ (Божественото), къмъ свръзка съ Цѣлото. И тогазъ ще обичате всички и на всички ще помагате. Освѣнъ това, собственото ви съвършенство нѣма ли да направи и цѣлото човѣчество по-съвършено? Нали въ слабо осветено мѣсто една свѣтлина повече намалява тъмнината?

Различията въ степенитѣ на развитието, въ духовното развитие, въ мозъчнитѣ способности, въ физичната сила, въ здравето, въ сръчността дадена областъ, па даже и въ материалното положение, ще има може-бъ винаги.

Обаче въ бждещата раса ще има любовно, взаимно разбираателство, и никой нѣма да причинява страдание на другитѣ. Най-големата радостъ на всѣкиго ще бжде да употреби всичко, каквото е самиятъ той и каквото има, за да причини радостъ на другитѣ. Нѣма да сжществува мизерията на бѣднитѣ, нито проклятието на егоистично употребеното богатство.

На вашитѣ богатства азъ не обръщамъ внимание; сърдечнитѣ богатства сж единственитѣ, достойни за Моето внимание. Съ всички ваши милиони, съ всички съкровища на свѣта вие не можете да ме подкупите. Обаче, дѣто едно чисто сърце проявява Божественото — макаръ и въ своята скромностъ и смирение да е незабѣлѣзанъ отъ васъ — тамъ се привлича моето внимание; у него новата раса е проявена; у него сжществува онова съзнание, което ще донесе пълно разрѣшение на всички мжнотии, на всички тайни.

Единствената тайна, която вие трѣбва да разрѣшите е: ре-

/ализирането на единството на всички същества. Любовта ще я разрѣши, а съ това и всички ваши мъчнотии.

Моята свѣтяща раса, която скоро ще се основе, далечъ ще надминава и прѣвъзхожда видѣнията на сегашнитѣ идеалисти.

(слѣдва)

Седиръ

Изъ моитѣ спомени*).

Андреасъ.

Току що бѣхъ стигналъ 40 годишната си възраст. Бѣхъ лѣкаръ въ едно парижко прѣдградие. Дѣйността ми като лѣкаръ не бѣше изгасила мечтитѣ на младостта ми, на доброто онова врѣме, когато бѣхъ свободенъ да напусна всичко за една рѣдка книга или разговоръ съ единъ мистикъ. Споменитѣ ми винаги се спираха на стария ми приятель Дезидериусъ, починалъ приблизително прѣди 20 години, и на онѣзи непознати лица, които срещнахъ на погребението му. Всѣка вечеръ, когато умората не ме възпираше, прѣписвахъ книгитѣ, които той ми бѣше далъ, и особено черния бѣлѣжникъ. Въ послѣдния погледитѣ ми се спираха, безъ видимъ мотивъ върху имената Андреасъ и Теофанъ.

Една обикновена случка прѣкъсна еднообразието на живота ми. Несръчната ми слугиня разкъса една копринена бродерия, която бѣше ми подарилъ единъ мой роднина отъ колониитѣ. Тая бродерия бѣше разкошна работа съ красиви краски: тя прѣдставляваше букетъ отъ прасковни клони съ розови цвѣтове, смѣсени съ черешови клони, покрити съ бѣли цвѣтове. Петнадесетъ деня търсѣхъ нѣкого, който да поправи бродерията. Питяхъ на много мѣста, но напразно. Най-сѣтне ми казаха, че въ едно парижко прѣдградие, близо до езерото

*) Настояшето прѣдставлява съкратенъ прѣводъ на избрани части отъ книгата „Посвещения“ отъ френския окултистъ Седиръ, който се прѣсели отвъдъ прѣди нѣколко години. Въ втория периодъ на живота си той се запознава съ виднитѣ окултисти Андреасъ и Теофанъ. Това запознаване указва голѣмо влияние върху неговото развитие. Именно запознаването си, съ тѣхъ описва въ тази книга. По-важни негови съчинения отъ втория периодъ на живота му, освѣтъ горната книга, сж: „Седемтѣхъ мистични градини“, „Мистичнитѣ сили и поведението въ живота“, „Планинската проповѣдь“, „Евангелието и проблемата на знанието“ и пр.

Сенъ - Фарго живѣе единъ антиктаръ, продавачъ на рѣзни интересни прѣдмети; и именно неговата жена е могла да поправи тая бродерия.

Една сутринъ се упжтихъ къмъ Менилмонтанъ. Намѣрихъ улицата и къщата. И понеже видѣхъ, че прѣдъ тая къща имаше една кола, азъ се поразходихъ малко, додѣто домакинътъ се освободи отъ гостенина. Рѣшихъ да се върна четвъртъ часъ по-късно. При разходката видѣхъ, че минаватъ стадо овце, водени отъ овчаръ и съ двѣ великолѣпни кучета. Нѣкой до менъ се спрѣ, за да гледа, като менъ кучетата. Той ми каза:

— Обичате ли овчарскитѣ кучета?

— Да.

— И азъ сжщо. Ние двамата, безъ съмнѣние, сме стари овчари. И прибави засмѣно:

— Не ме ли познавате, докторе? Не важй, ще се видимъ пакъ.

И той ме поздрави и си замина, безъ да мисля да го спра. Тая физиономия не ми бѣше непозната, и особено този погледъ. Но дѣ бѣхъ го срещналъ? И тѣзи загадъчни думи! Когато той произнесе думата овчаръ, азъ усѣтихъ лекъ тласкъ въ гърдитѣ; и сега една вълна на сила ме проникваше цѣлъ. Какво искаше да каже той?

Азъ се върнахъ. Колата бѣше си отишла. Азъ влѣзохъ въ къщи, но при влизането прочетохъ надписъ: „Андреасъ, антиктаръ. Поправка на разни прѣдмети“ Запитахъ се: „Дали това не е едно съвпадение на имената?“ Влѣзохъ. Срещнахъ едно лице скромно облѣчено; помислихъ си, че е рабтникъ и го попитахъ:

— Тукъ ли е г. Андреасъ?

— Азъ съмъ.

По-късно се научихъ да чета по това лице доброта, изящностъ, интелигентностъ и много други нѣща. Разправихъ му за разкъсаната бродерия. Той каза, че жена му ще я поправи за три седмици.

— Прѣгледайте тѣзи картини, ако обичате. Азъ имамъ бърза работа. Ще се върна слѣдъ петъ минути.

И той се олжти къмъ ковачницата, като ме погледна неочаквано съ единъ живъ, дълбокъ погледъ. Азъ погледнахъ около себе си; съгледахъ въ този магазинъ ателие красиви картини, рѣдки вази и пр Придружихъ го до ковачницата, като му казахъ, че прѣдпочитамъ да съмъ на чистъ въздухъ, на слънце.

Дойде жена му. Тя имаше сръденъ рѣстъ; красиви сиви коси заобикаляха свѣтлото ѝ лице. Тя имаше очарователенъ погледъ, който завоеваше веднага симпатиитѣ на окснитѣ. Държането ѝ, елегантността на ржцѣтъ ѝ ме очудваха. Понѣкога тя изглеждаше съвсѣмъ като велико свѣтска жена.

— Стелла, каза мжжъ ѝ. Отъ този гласъ нѣщо извънредно нѣженъ затрѣптъ въздухъ. Никога не бѣхъ виждалъ между двама влюбени любовта да блика като между тѣзи двама стари съпрузи. Трептенията на гласа му, усмивката на очитѣ му, цѣлото му държане изразяваха безкрайна нѣжностъ и дълбочина на чувствата, по-голѣми отъ човѣшкитѣ.

Азъ веднага разбрахъ: това бѣше Стелла, за която споменава

Дезидериусъ; слѣдователно, този е сжщиятъ онзи Андреасъ. Възможно ли е това?

Послѣ дойде пакъ съмнѣнието въ менъ. Рѣшихъ да чакамъ.

Въ погледа на Стелла се четѣше свѣтлината, която свѣти въ дѣтскитѣ очи.

Искахъ да оставя авансъ, но Андреасъ не прие.

— Вие не ме познавате, казахъ азъ.

— Вѣрвате ли въ това? каза той и послѣ прибави:

— Знакътъ, който имате на дѣсния си палецъ, показва споредъ жълтитѣ гадатели, че вие се прѣдавате на окултнитѣ науки и то не безъ успѣхъ. И единъ другъ знакъ ми показва, че вие притежавате между многото любители едно твърдѣ рѣдко прѣимущество.

— Кой е той?

— Ако ви го кажа, вие ще го изгубите, каза той сериозно. Вие много сте търсили. Помнете, че истинската свѣтлина иде само отъ Бога.

Тогазъ веднага схванахъ, че този човѣкъ знае, и че азъ се приближавамъ двѣ цѣлты на моя животъ. Азъ всичко пожертвувахъ, за да изучавамъ окултизма: сѣмейство, удоволствия, блѣстяща кариера. Двадесетъ години на търсене ме доведоха до една стѣна. Отъ много страни дойдоха разочарования. И този не е ли Андреасъ, и тази — жена му? А онзи минувачъ прѣди малко? Дали съмъ въ добри слѣди? Събесѣдникътъ ми продължи:

— Чудесата не доказватъ Истината, защото, какъ да се убѣдимъ, че силата, която ги произвежда, иде отдолу или отгорѣ? Кой мозъкъ може да обхване всички тайни на безкрайната природа? Да не мислите, че азъ знамъ нѣщо. Азъ не знамъ нищо. Азъ даже не знамъ дълбочината на своето невѣжество.

— Обаче, какво да правя, за да напрѣдвамъ? Азъ, който бѣхъ посветенъ въ много степени, който бѣхъ членъ въ всички европейски общества, имащи извѣстна връзка съ илюминизма, азъ, работникъ въ тая областъ, който бѣхъ написалъ толкозъ учени брошури, че чуждестраннитѣ ми кореспонденти ме наричаха ученъ; азъ който бѣхъ подновилъ Парацелзиевата медицина и бѣхъ далъ свѣтлина на такъвъ голѣмъ брой мъже и жени; азъ сега чувствавамъ, че се клатушка основата ми; даже се укорявахъ, че почвахъ съ този непознатъ такъвъ интименъ, искренъ разговоръ.

— Ще ви отговоря, каза Андреасъ, когато дойдете да обѣдвате у дома. Да опрѣдѣлимъ датата; искате ли?

Азъ приехъ и се сбогувахъ.

При слѣдното посѣщение на обѣдъ азъ му изложихъ моитѣ лутания, търсения; говорихъ му за моитѣ изучавания на Раджа-Йога.

Дойде една майка съ болно, рахитично дѣте. Причината на болестта е билъ алкохолизмътъ у бащата. Андреасъ посочи срѣдство на майката. Послѣдната почна да благодари. Андреасъ каза:

— Не, не! Когато майката живее въ любовта, Богъ помага. Нему трѣбва да благодарите.

Разговорътъ ни бѣше прѣкъсванъ постоянно прѣзъ врѣме на обѣда отъ върволица посѣтители. Идваха повечето работници и работнички прѣди изсвирването на фабриката. Азъ видѣхъ, че ако между интелектуалния елитъ той имаше малъкъ брой почитатели, то между народа имаше голѣмъ брой такива. По-послѣ видѣхъ, че често дворътъ биваше прѣпълненъ. Тѣ идваха или за болестъ, или за нѣкой съвѣтъ: какво да правятъ.

Когато разговорътъ ни прѣмина върху органа на познанието, Андреасъ каза:

— За да познаемъ нѣщо, трѣбва да не се влияемъ отъ личността, темперамента, индивидуалността. За цѣлѣта трѣбва да практикувашъ систематичнитѣ медитации, които прѣпоръчватъ брахмани-тѣ. Но трѣбва да знаемъ, че умътъ постоянно е видоизмѣняванъ отъ физиологични, магнетични, чувствени и духовни промѣни. Затова трѣбва да прибегнемъ до единъ другъ органъ на познание, който е централенъ и по високъ. Това е сърцето; никакъ въ обектъ не можешъ да познаешъ, прѣди да го обикнешъ из-първо.

— Слѣдователно, евангелието съдържа една логична система?

— Да, покрай много други работи. Ако искаме по-горнитѣ отъ насъ да дойдатъ да ни видятъ, трѣбва ние да слѣземъ по-рано при по-долнитѣ. Ако човѣкъ при нѣкой разговоръ се въздържа отъ лични чувства, освободи се отъ прѣдубѣждения и поиска помощъ отъ Небето, то Небето ще го вдъхнови съ думи добри, утѣшителни и прави.

Въ едно друго посѣщение Андреасъ каза:

— И азъ минахъ прѣзъ много съмнѣния. Азъ така се отчаяхъ по едно врѣме, че даже изгубихъ способността да проливамъ сълзи. И всичко това, въпрѣки, че имахъ основание да се гордѣя съ туй, че бѣхъ успѣлъ да постигна това, което отъ вѣкове не бѣше постигано отъ европейецъ. Безъ съмнѣние, азъ не дължахъ този си успѣхъ само на собственитѣ си усилия. Но въ онова врѣме азъ не вървахъ, освѣтъ на самия себе си. Нещастията се сипѣха върху главата ми, безъ да я прѣклоняятъ. Азъ никога не прѣставахъ да напѣждамъ. Толкозъ много бѣхъ научилъ, толкозъ много видѣлъ, толкозъ много воювалъ, толкозъ загадки бѣхъ разрѣшилъ! Надминахъ всички мои съученици и внезапно се почувствувахъ самъ.

Азъ се радвахъ и си казахъ: Ето единъ човѣкъ, който не говори това, което билъ чулъ, но единъ човѣкъ експериментаторъ! Виждахъ вече края на своигѣ напипвания и прѣдвкусвахъ надеждата, ясната надежда, зората най-послѣ.

Андреасъ продължи:

— Моята звѣзда поиска да бѣда приетъ почти въ всички източни езотерични общества на индуси, китайци и пр.. Азъ познавахъ изгубени нарѣчия, знаехъ нѣща, които се прѣдаватъ само устно, знаехъ рѣдки камъни или трѣви, за чието доставяне се иска мѣсеци пѣтуване. Живѣлъ съмъ въ глухи жилища въ дѣното на горитѣ. Ако човѣкъ има желание да се свърже съ всички видове сили, съ това

той показва, че има тѣхния зародишъ въ себе си. Но ако е много нетърпеливъ и иска да ги вземе по изкуственъ начинъ, той взима само блѣдни растения, които загиватъ при първитѣ стѣпки на урагана. Азъ дойдохъ до тѣзи заключения.

— Азъ съмъ изненаданъ, колко вашето положение прилича на моето.

Андреасъ изтъкна, колко е важно при ученичеството сърцето (любовта) и колко е важно да познаемъ винаги живущия Христосъ.

Азъ тогазъ обмислихъ, какви необикновени послѣдствия ще има за менъ приемането на това твърдѣние. Думитѣ на Андреасъ ми направиха впечатление съ своята категоричностъ. Той се изразяваше по най-просто начинъ, но въ неговитѣ фамилиарни думи, безъ да бъдатъ подчертани отъ погледъ или жестъ, азъ схващахъ силата имъ, сила, която идѣше отъ истинското прозрѣние въ свѣрхфизични истини.

Веднѣжъ единъ индусъ Нажендра Натъ бѣше посѣтилъ Андреаса.

Въ течение на разговора върху разнитѣ методи на окултното ученичество, Андреасъ, между другото, каза:

— Единъ отъ вашитѣ съотечественици, който вървѣше подпирайки се на бамбукова трѣстика, ми даде музикаленъ инструментъ, чийто звуци очароваха даже усойниците. Това бѣше, доколкото си спомнямъ, въ царството на Удъ близо до Рудрапура.

Нажендра изгуби своята невъзмутимостъ. Той стана и поздрави. Послѣднитѣ думи на Андреаса бѣха фраза, чрезъ която скитающитѣ членове на Агартъ се изявяватъ на своитѣ по-долни.

Веднѣжъ бѣха посѣтили Андреаса спиритуалисти отъ разни течения. Стана дума за човѣшкия магнетизъмъ, и Андреасъ каза:

— Показалецътъ може да се употреби при лѣкуване черния дробъ, срѣдниятъ прѣстъ при лѣкуване на коститѣ, безимениятъ прѣстъ (слънчевъ или аполоновъ) при лѣкуване сърцето, малкиятъ прѣстъ при лѣкуване на нервната система, а палецътъ при психични разстройства. При лѣкуване трѣбва да се пази чистота на съзнанието. Могатъ да се фотографиратъ тѣзи магнетични течения, които излизатъ отъ прѣститѣ. Даже могатъ да се добиятъ цвѣтни клишета. Азъ говорихъ нѣщо подобно на баронъ Дюпоте, но мисля, че той не си послужи съ това.

При други мои посѣщения, Андреасъ ми каза:

— Завладѣй себе си, намѣри тишината въ себе си, и Този, Когото ти обичашъ, Първата Причина, ще ти се изяви. Вѣрвашъ ли, че той не е ималъ прѣдъ видъ изпитанията въ пѣтя, по който те е тикналъ да слѣдвашъ? Когато човѣкъ постоянно се свързва съ Единния Животъ и иска съ всички свои физични и духони сили да Му служи, то Единниятъ Животъ излива силитѣ си върху него. Човѣкъ трѣбва да дѣйствува съ свѣтлината, която го прави човѣкъ, т. е. съ Божествената искра, поставена въ него въ началото. Остани въ центъра, въ Единството, въ Хармонията, и всичко това, което ти ще правишъ, ще съдѣржа единство, хармония и миръ.

При близостта на Природата, цивилизацията изсхва и вжтрѣшното интимно чувство отново взима своето мѣсто. Чувството за хубавото може да се разцвѣти въ вѣчната пролѣтъ на душата, отно-

во заживѣла въ невинность. Ако хората не искаха да се мислят за по-учени отъ природата, колко скоро тѣ биха дали ходъ на тѣзи живи сили, които живѣятъ въ тѣхъ, и щѣха да живѣятъ въ радостъ и да прѣскаатъ радостъ около себе си!

(слѣдва)

Способенъ ученикъ е този, който идва въ училището съ готови дарби и таланти въ себе си, а училището му дава само условия за тѣхното развитие. Благороднитѣ чувства сжщо така не се създаватъ нито въ обществото, нито въ училището, но обществото и училището сж само фактори, условия за тѣхното развитие.

* * *

Щомъ вашиятъ умъ е заетъ съ каква и да е добра мисль, злото не може да се вмъкне въ него. Слѣдователно, въ даденъ моментъ, всѣки човѣкъ може да направи нѣкакво зло, или нѣкакво добро — зависи отъ неговитѣ чувства мисли и настроения прѣзъ това врѣме.

* * *

За съвършения човѣкъ и мжнотията и благо, които му се даватъ, сж отъ еднаква цѣна и важность, защото въ тѣхъ той вижда сѣриозни задачи за разрѣшение.

* * *

Нима камъкътъ, който скулпторътъ вае съ своя чукъ, трѣбва да се оплаква, да казва, че му дотегнало това положение? Щомъ този скулпторъ работи върху него, той все ще изкара нѣщо отъ него. Обаче, ако камъкътъ е оставенъ вънъ, на произвала на сждбата, тя ще го разсипе на малки парченца, на пѣськъ ще го направи.

Учителя.

Мара Бѣлчева

Учительтъ.

По стрѣмень пжть той кара земнитѣ си дни,
съ желѣзни мишници подхваналъ имъ юларя.
Очитѣ му — свѣтовнитѣ вѣзни.

Съ незнайни ключове законитѣ отваря.
Камшикъ му сж въ ржката злитѣ
Съ вулкани, мълнии той разговаря.

И, по земята, наторена съ трупове,
чертае нови пжтища за нови поколѣния
Минути му сж всички вѣкове.

Огъ други миръ деньтъ му съ вихренни трептения,
къмъ тоя свѣгълъ миръ въ сърдцата мостъ гради
огъ мрамора на свсето търпѣние.

Прѣкаралъ го е той прѣзъ свѣтлитѣ звѣзди;
прѣзъ озарѣнитѣ недра на тишината
ще мине, който се огъ духъ роди.

И който се не заслѣти огъ свѣтлината
и въ пламъцитѣ ѝ не изгори
и той ще хване тѣй въ ржцѣ сждбата.

като възкрѣсналия своигѣ зори.

Псалми за живия Богъ.

(Продължение)

Псаломъ шести: ЕДИНЪ

Хвала на Великото Едно, изъ което излезе множеството като звѣздень дъждъ; хвала на Великото Едно, въ което то ще се възвърне пакъ.

Хвала на Едното безъ начало, хвала на Едното безъ край!

Ти бѣше единъ лжчъ, прѣди да се родятъ седемьтъ и отъ тѣхъ безчисленото множество, шо красятъ въ великолѣпие вселената.

Ти бѣше единъ звукъ, грѣли да прозвучатъ седемьтъ, а отъ тѣхъ великата хармония, която е пѣсень на вселената

Великото слово, казано на хиляди езици, отъ хиляди пророци — словото на Вѣчното, Великото Едно

Седемь дни има недѣлята съ имена на седемь царства въ Едното царство Седемь пѣти се завърта колелото на врѣмето, за да стане единъ Божественъ день.

Седемь грѣхове и седемь добродѣтели се борятъ, за да стъпи ногата на Единия пѣтъ, шо води прѣзъ безърая къмъ Едното.

Благословено, безкрайно Едно!

Ти хранишъ и ореда и мравята; ще приемешъ и змията и гълъба За Тебе пѣятъ пѣснопойцитѣ отъ памтивѣка:

За канарата, отъ която сме отсѣчени, за прѣдвѣчното Едно, изъ което излѣзохме, за бждното Едно, въ което ще се съберемъ!

Псаломъ седми: ЖИВОТЪ.

Живъ е Тоя, на когото трѣбва да издигнемъ храмъ въ душитѣ си.

Хвърква малката мушица — пѣе съ крилцата си. Гората тихо шумоли и вжтрѣ чука съ клюнъ кълвачъ, птиче изхвърква отъ нѣкъдѣ и политва къмъ висината, а дѣтето започва въ утрото своята игра.

Животътъ тече, като рѣка, безъ спирь и безъ умора Отъ Неговитѣ ноздри изтича той, заедно съ диханието Му.

По вселената лѣтятъ слънца като пчели Тѣ се рѣятъ изъ обширнитѣ градини на небето, а нѣкъдѣ стопанинътъ ги чака търпеливо.

Вѣкове минаватъ единъ слѣдъ другъ, като мигове, и чезнатъ като отблѣсъци — — —

Животъ — неразкрита, велика тайна!

Кой може да запрѣ твой непоколебимъ вървежъ? Ти си въ камъка, въ пеперудитѣ, въ синьото небо, въ играта на безгрижния младенецъ, въ вдъхновената размисль на мждреца.

Навсѣкъдѣ се чуватъ ударитѣ на твоето незнайно сърце!

Живъ е тоя, Който диша, и отъ чието дихание текатъ рѣкитѣ на живота.

Живъ е тоя, на Когото трѣбва да издигнемъ храмъ въ душитѣ!

Псаломъ осми: ЗВЪЗДИ.

Звѣздитѣ ти ще ми дадатъ утѣха. Кога върху менъ връхлетятъ тъмни мисли, тѣхниятъ кроткъ блѣсъкъ ще надникне въ мене, и моето небе ще стане вѣдро, като небе на ясна зимна нощъ.

Знакъ на твоята вѣчна будностъ, тѣ пжлватъ по високия сводъ и пишатъ за ония, които могатъ да четатъ това, що носи и отниси неспирното врѣме.

Да можехъ да запазя всѣкога насладата отъ нѣмото величие на звѣздната нощъ; да можехъ да чета разтворената книга, по която Твоята дѣсница пише!

Дѣцата говорятъ съ играта си, мждритѣ съ книгитѣ, а Господъ пише съ звѣздитѣ.

Отговорена е Неговата книга!

Чрѣзъ звѣздитѣ знахаритѣ говорятъ съ Бога!

Псаломъ девети: ИСТИНАТА

Прѣпасанъ ли си съ Истина, ще чакашъ търпеливо. Тя идва бавно, по-бавно отъ измамата, която има краткъ пжтъ, но тя ще строши веригитѣ.

Твоео слово е истина, а истината има острие на мечъ. Най-слабиятъ между всички слаби е по-силенъ отъ най-силния между всички силни, когато и мечъ и щитъ има изкованъ отъ истина.

Отъ всички дарове, съ които си дарилъ човѣка: лира, пѣсень, чукъ и книга, най-опасенъ и най-страшенъ е ножътъ на истината, защото само мждриятъ може да борава съ него.

Нѣмашъ ли прѣпасанъ ножътъ на истината, не излизай на бранъ, защото стоманениятъ мечъ лесно ще се прѣломи.

Господи, погледни на насъ съ Твоята любовъ, съ нея заличи неправдитѣ отъ твоята книга, защото истината ти е страшна; тя е като свѣткавица, която разсича на небето тъмния покровъ.

Съ истината е въоръжено твоео войнство, което брани свѣтия олтаръ въ бѣлага страна на твоя Духъ.

Истината наричатъ глава на всѣко начинание!

Псаломъ десети: КРАСОТА.

Красотата царува въ свѣта. Всичко, що е сътворила ржката Ти, носи нейния печатъ.

Видѣхъ зеница на око, на пролѣттята видѣхъ бѣлитѣ цвѣтове, на морето талазитѣ, на деня усмивката, а въ скалата вковано драго цѣнно камъче — всички носятъ бѣлѣга на безмѣрна хубостъ.

Името ти е красота, диханието музика, а погледа ти свѣтлина.

Прѣхождатъ вѣковетѣ, но твоята хубостъ е вѣчна. Врѣмето не оставя бразди по нея, и лицето на свѣта има всѣкога лице на младенецъ.

День и нощъ Те съзерцавамъ, удивенъ отъ безмѣрната красота, що си оставилъ въ дѣлото на ржцѣтъ си!

Добранъ.

Айя.

СИМВОЛИ И ОБРАЗИ. ЛЕГЕНДА ЗА ПОСВЕЩЕНИЕ.

Мечтания

Ашаръ е име на планина и значи Майка. Гуръ е синъ на планината и значи Пжтъ. Гуръ е върхътъ на планината.

А планината е висока, и стръмни сж нейнитѣ пжтеки. Казватъ, че още никой не е стигналъ върха.

Самотенъ живѣе Гуръ въ студеното пространство между небето и земята. Звѣздитѣ сж високо, хората сж низко. Само вѣтрътъ му е другаръ, и облацитѣ приятели.

Когато дойдѣше вѣтрътъ, пришепваше му чудни приказки за свѣта, който е надъ него и подъ него. Казваше му: „Вижъ, на звѣздитѣ живѣятъ богове, въ низинитѣ живѣятъ хора. Първитѣ сж силни въ могъществото си, вторитѣ — въ нищожеството си. И все пакъ хората не мислятъ за боговетѣ, но боговетѣ много мислятъ за хората.“

Айя е име на жена и значи мечта. Тя бѣше овчарка.

Веднѣжъ Айя заведе овцетѣ навжтрѣ въ планината. Минаха день, минаха два, три, четири. . . Айя се не върна. Нѣмаше я. Хората дълго я търсиха, но я не намѣриха. Нѣкакъвъ чужди овчаръ доведе стадото.

Тогава Гуръ построи величественъ замъкъ отъ бѣлоснѣжни кристали и ледени блокове. И направи Айя царица тамъ.

Величествена е планината Ашаръ. Плѣщитѣ ѣ сж покрити съ борови гори, а отъ недрата ѣ текатъ божествени рѣки.

Но още по-величественъ е Гуръ, когато грѣйне слънце; дрехитѣ му заблѣстятъ съ многоцвѣтни багри, и на главата си носи кристаленъ дворецъ.

Нѣкой се наричаше На-Ну. Овчаръ бѣше . . И пѣвецъ бѣше. Най-добриятъ отъ пѣвцитѣ, най-силниятъ отъ силнитѣ, най-смѣлиятъ отъ безстрашнитѣ. Това бѣше На-Ну овчарътъ.

Нѣма овчаръ равенъ на него: и по хубость, и по гласъ. Когато пѣе, и птица и звѣръ спиратъ дихание да слушатъ, дървото не мръдва клонъ, трѣвата не мръдва листъ . . . Тѣй хубаво пѣе На-Ну.

На-Ну извеждаше стадото винаги високо въ планината. Но единъ день той стигна политѣ на Гуръ. Пусна овцетѣ на паша, поседна на камъка и запѣ.

Слънцето грѣйна силно. Айя отвори прозорецъ и чу. Сърцето ѣ трепна. Човѣкъ пѣеше. Въ пазвитѣ на майка Ашаръ сѣдеше оня който имаше човѣшко сърце.

Когато На-Ну свърши, запѣ Айя и На-Ну чу. Вслуша се Бѣше пѣсенъ на жена. Въ оная планинска самота да чуешъ надъ главата

си гласа на жена! . . . На-Ну въ прихласъ слушаше: Пѣсенъта бѣше като утриненъ зефиръ, като горски ручей . .

Когато се върна при хората, На-Ну рече:

— Чухъ Айя да пѣе въ планината. А тѣ рекоха:

— Айя е умрѣла. Планината я погълна. Не си ли чулъ, че другъ доведе овцетѣ?

Рекоха още:

— Чулъ си вѣтърътъ въ гората! . . .

Трети прибави:

— Или потокътъ въ планината . . . нѣкой каза:

— Може би, е сънь.

— — — — —
А истината бѣше, че отъ онзи день На-Ну заживѣ като въ сънь. Всѣка заранъ той извеждаше стадото си до онова сжщо мѣсто, всѣки день пѣеше отъ ранна утринъ до кжсна вечеръ, но Айя го въ вечъ не чу.

И колчемъ погледнѣше бѣлата шапка на Гуръ, издигната въ небето, казваше:

— Никой още не е стѣпилъ на Гуръ, но азъ ще стѣпя!

Единъ день хората видѣха оцетѣ на На-Ну затворени и нѣмаше кой да ги изведе на паша. Потърсиха овчаря и го не намѣриха. На Ну бѣше изчезналъ.

— — — — —
А той, което бѣше казалъ, поиска да го стори: трѣгналъ бѣше къмъ върха.

II

Първо посвещение

Висока е планината Ашаръ, и стрѣмни сж нейнитѣ пѣтеки. Казватъ, че още никой не е стигналъ върха.

Ревниво пазеше майка Ашаръ висотата и величието на своя синъ. На слабитѣ и малки хора не даваше да стѣпятъ върху Гуръ.

Но На Ну бѣше храбъръ. Най-силниятъ отъ силнитѣ, най-смѣлиятъ отъ безстрашнитѣ.

Трѣгна.

Въ първия день той пѣ. Планината бѣше кротка.

На втория день излѣзе вѣтъръ и галѣ дѣждъ. На-Ну не пѣ за Айя, но мисли за нея.

На третия день планината Ашаръ разбра и се разсърди.

Ашаръ стана страшна: Настрѣхна, загърчи се. Отъ устата ѝ излѣзе огънь и пепель. Отъ гърдитѣ ѝ рухна вода: На-Ну щѣше да се удави.

Падна грѣмъ. Гората се подпали: На-Ну щѣше да изгори.

По нагорѣ гората стана гжста, На Ну щѣше да се загуби.

Отровна змия се приближи до ногата му: щѣше да го ухапи.

Звѣръ среща на пѣтя си, щѣше да го разкжса.

Призори На-Ну отмалѣ. Съ ржцѣ окървавени, лицето разкж-

сано, краката ранени, той падна. Чинеше му се, че свѣтътъ се губи въ тъмнина. . . .

Когато отвори очи, видѣ надъ себе си човѣкъ.

Бѣше утрененъ часъ.

Човѣкътъ бѣше пустинникъ. Наричаха го Хо. Едни го смѣтаха за лудъ — смѣха му се. Други го мислѣха светецъ — боготворѣха го. А той изглеждаше да бѣше само мждрецъ.

Когато На-Ну отвори очи рече:

— Айя, дѣ е Айя?

Пустинникътъ разбра.

— Айя, рече Хо, царицата на Гуръ е затворена въ бѣлоснѣженъ замъкъ. За нея ли отивашъ?

— За нея ида, рече На-Ну.

— Труденъ е пътя, отвѣрна пустинникътъ. Нагорѣ става страшенъ. Тамъ има студъ, ужасенъ студъ. Човѣкъ се умаря, планина е. Поседнешъ за почивка, студено е. Задрѣмешъ, свѣршено е. Никога вече се не събуждашъ. Планината Ашаръ ще те затрупа съ снѣга и ще те забрави. Тѣй е. Не се качвай!

— Когато ранитѣ оздравѣха, На-Ну стана. Сбогомъ! рече, отивамъ къмъ сѣдбата си. Айя е горѣ, тамъ ще съмъ и азъ.

И тръгна.

А бѣше студено, много студено. Умори се. Поседна. Задрѣма. . .

Когато отвори очи, надъ себе си видѣ пакъ човѣкъ,

Човѣкътъ бѣше пустинникътъ Хо.

Той мърморѣше:

— Казахъ ти: не се качвай! Знаехъ. И тръгнахъ слѣдъ тебъ. Ето ти заспа. Ако не бѣхъ азъ, загубенъ бѣше. Сега върни се въ низината!

— Азъ ида отъ низината и отивамъ къмъ върха. Нека умра въ стремежа си. Не ме възвръщай.

И тръгна.

— Чуй, рече Хо, видѣлъ ли си Айя?

— Въ мечтитѣ си, отговори.

— Вървай ми неще стигнешъ Гуръ.

— Ще стигна. И пакъ тръгна.

— Достигна ледени планини. Да се плъзнешъ, загубенъ си.

Но той вървѣше все нагорѣ. А Гуръ, като че бѣгаше все по-надалекъ и все по-високо въ небето.

Ледътъ бѣше плъзгавъ и напуканъ. Стѣпишъ, плъзнишъ се и умирашъ въ бездната.

На-Ну стѣпи, плъзна се, и полетѣ надолу.

Главата му се завъртѣ. . . .

И той се прѣдаде въ ржцѣтъ на сѣдбата си. . . .

— Когато отвори очи и погледна надолу, видѣ краката си надвесени надъ глуха, тъмна пропасть. Погледна нагорѣ и видѣ човѣка Хо, който го държеше.

— Безуменъ, рече пустинникътъ, храбъръ като лъвъ, глупавъ като овца.

— Влюбенъ съмъ въ мечтата си, отвърна На-Ну. О, Хо, пус
ме, или да падна, или да стигна Гуръ.

— Чуй, рече Хо. не ще стигнешъ Гуръ. Ти си влюбенъ въ ме
тата си.

— Тъй е. Който се качи на Гуръ, умира.

— Или става безсмъртенъ, прибави На-Ну. Вѣченъ е Гуръ, вѣченъ
става и оня, който се качи на Гуръ. Азъ чухъ Айя да пѣе въ плани
ната. Ето, станахъ мъченикъ. Когато видя Айя ще стана по-могъщъ
отъ Гуръ, а когато я цѣлуна — безсмъртенъ, Айя е сждбата ми. И
ида при нея,

— Чуй, рече Хо. Вѣрни сж думитѣ ти, но Айя е мечта. Гуръ
високъ. Пжтътъ, който държишъ, води къмъ смъртъ.

И послѣ прибави:

— Храбръ си. Ще ти покажа пжтъ. Но пжтя е труденъ.
Много труденъ.

— Нека, отвърна На-Ну. Ще ида.

III

Второ посвѣщение.

— Тогава, рече пустинникътъ, иди при горския царъ Цу-Занъ
Хоръ и поискай отъ него лира отъ най-хубаво дърво. Иди слѣдъ то
ва при царя на огъня, страшния Хелъ-О и поискай отъ него първата
струна на лирата си. Тогава иди при водния царъ Ара-Вана, той има
втората струна. Поискай я. Земния царъ Анхоръ има третата струна.
Иди при него. Четвъртата струна има царятъ на въздухътъ и вѣтрътъ
Вентъ-Вено.

Петата струна имамъ Азъ. Ето я. Вземи я. Тая лира съ петътъ
струни ще има чаровна сила. Засвиришъ ли съ нея, Ашаръ ще се при
спи, ледътъ ще се стопи, ще стигнешъ Гуръ.

— Отивамъ, рече На-Ну.

— Чуй, рече пустинникътъ. Знай: отивашъ при царетѣ на чети
ритѣ стихии. Внимавай! Защото страшни сж и Цу-Занъ Хоръ, и
Хелъ-О и Ара-Вана, и Вентъ-Вено. Внимавай!

— Нека, отвърна На Ну. И тръгна.

Въ Великата гора На-Ну намѣри горския царъ Цу-Занъ-Хоръ.
Коситѣ му бѣха отъ змии, очитѣ му отъ вжгленъ, а уста имаше на
лъвъ. Само ржцѣтъ му бѣха нѣжни, като ржцѣ на дѣвица,

— Пѣсенъта укротява звѣроветѣ, ще укроти и него, си поми
сли На Ну, и запѣ. Пѣсенъта му се разливаше цѣлъ день отъ изгрѣвъ
до залѣзъ.

И птицитѣ млѣкнаха, и звѣроветѣ спрѣха стпкитѣ си, и дър
ветата се умѣлчаха. Вслуша се и Цу-Занъ-Хоръ.

Велико нѣщо е пѣсенъта!

Когато свърши пѣсенъта си, На-Ну погледна горския царъ и
видѣ чудо: Змиитѣ се бѣха прѣвърнали на тъмни къдърци, огънътъ отъ

очитѣ му бѣше угасналъ, а вмѣсто лѣвска уста имаше уста на дѣвица. Звѣрътъ бѣше станалъ жена.

Цу-Занъ-Хоръ бѣше царица. Тя попита:

— Ти пѣ хубаво, по-хубаво отъ моитѣ пѣвци. Кой те научи тѣй хубаво да пѣешъ?

— Айя, рече На-Ну.

— За кого пѣешъ?

— За Айя.

— Каква награда искашъ за твоята чудна пѣсень?

— Арфа отъ най-хубавото дърво.

— Дайте му, рече Цу-Занъ-Хоръ.

Въ незнайнитѣ дълбочини е царството на Хелъ-О, царьтъ на огъня. Страшенъ е Хелъ-О. Коситѣ му сж отъ огнени искри, очитѣ сж червени вжглени и иматъ уста пещъ. Самъ бѣше огънь и сѣдѣше срѣдъ огънь. Само нозѣтъ му бѣха нозѣ на човѣкъ. Когато Хелъ-О видѣ На-Ну, рече:

— Жаденъ съмъ!

— Ето кръвта ми, отвърна На-Ну. И като отрѣза жилитѣ на ржцѣтъ си, подаде струя кръвъ въ устата на Хелъ-О.

И ето, щомъ глътна първата капка кръвъ, стана второто чудо. Огненитѣ искри на главата му се прѣвърнаха на черни коси, вжглени-тѣ на очитѣ му потъмнѣха, а отъ устата му прѣстана да лѣха пламъкъ и жаръ.

Огнениятъ царъ стана юноша.

— Кой си ти? рече Хелъ-О, който имашъ смѣлостъта да дойдешъ въ моето царство? Кой си ти?

— Единъ бѣденъ овчаръ — пѣвецъ, отвърна На-Ну.

— Кой те изпрати въ моето царство?

— Айя.

— Какво искашъ?

— Струна за лирата ми, кована на огънь.

— Дайте му, рече Хелъ-О, царьтъ на огъня.

Страшенъ е Ара Вана, водниятъ царъ. Главата му е глава—медуза, ржцѣтъ му сж ржцѣ на октоподъ.

Когато видѣ На-Ну, слѣзълъ въ дълбочинитѣ на морето, рече:

— Гладенъ съмъ. И протегна громкитѣ си пипала къмъ човѣка.

— Ето плътта ми, рече На-Ну.

И настѣпи третото чудо:

Главата — медуза стана глава на дѣвойка.

— Ето оногова, когото чакамъ, рече Ара-Вана. Ела съ мене. Ето вижъ: Тия безмѣрни дълбини.

— Твои сж, хиляди нимфи ще ти служатъ. Ти ще бждешъ царъ на морскитѣ води. Ела.

— Велика е морската царица, отвърна На-Ну. Но не ще остана при нея. Душата ми обича друга жена, която живѣе между небето и земята. Желаетъ ли Великата царица да причини още мжка на оногози, който любии.

— Тогава защо си дошъл?

Струна за лирата си дойдох да търся. Ти имаш. Дай ми я. И азъ ще възпя красотитъ на твоитъ очи и нѣжността на ржцѣтъ ти тамъ горѣ на Великитъ вѣтрове. И ще разкажа чудна приказка за дворцитъ на морската царица. О, Ара-Вана. Дай ми струна, че още дълъгъ е пътътъ до Айя.

Дайте му, рече сърдито Ара-Вана и обърна гръбъ.

А когато На Ну изплува на повърхността на морето, бѣше раненъ утрепенъ часъ, и то още спѣше. . . .

— — — — —
Трудно е да се намѣри Анъ-Хоръ, земниятъ царъ. Дълбоко въ земята е домътъ му. Жилището му има много входове.

— О, Анъ-Хоръ, рече му овчарътъ, дай ми третата струна за лирата ми и азъ ще ти изпя най-хубавата си пѣсень.

— Азъ, отвърна земниятъ царъ, не се нуждая отъ пѣсень. Пѣятъ птицитъ и глупцитъ. Не виждашъ ли, че съмъ слѣпъ? Искамъ свѣтлина. Дай ми я и ще имашъ струна.

Какъ да прогледа слѣпия? Знаеше На Ну: слѣпи не проглеждатъ въ черната земя, защото слънцето не прониква. И седѣ той четиридесетъ дни при земния царъ, а нѣмаше надежда Анъ-Хоръ да прогледа.

И натъжи се На-Ну. Не ще му даде Анъ-Хоръ струна, не ще види Айя. Когато царя заспа привечерь, надвеси се На-Ну надъ него, и мжката му избликна въ сълзи. Пето чудо: Една сълза падна на едното око на Анъ-Хоръ, и то прогледа. Другата падна на другото око, и то се отвори. Трета сълза падна на главата му и чудовището се прѣвърна на жена.

На-Ну взе струната и отмина.

— — — — —
Страшенъ е Вентъ Вено, царътъ на въздуха и вѣтрътъ за страхливитъ, и кроткъ къмъ безстрашнитъ. Като видѣ овчаря, рече:

— Ти ли си оня, който е надвилъ и Цу-Занъ-Хоръ, и Хель-О, и Ара-Вама и Анъ-Хоръ?

— Азъ себе си само надвихъ, отвърна овчарътъ, и ето, тѣ ми дадоха и лира, и струни. Изминахъ дълъгъ пътъ. Дойдохъ при тебе. Последната струна на лирата ми имашъ ти. О Вентъ-Вено, дай ми я.

— Кому ще пѣешъ и свиришъ съ лирата? попита царя на вѣтъра.

— На Айя, отвърна овчаря,

— Жената на Гуръ?

— Мечтата ми.

— Азъ познавамъ Айя.

— Видѣлъ ли си я?

— Видѣли сж я звѣздитъ. Азъ съмъ чулъ само гласа ѝ.

— Щастлива ли е?

— Не зная. Зная само, че тя се смѣеше на птицитъ, на охлюва и на мене. Пѣеше весело. Последъ запѣ тжжно. Сега вече не пѣе. Ако това е нѣкакъвъ знакъ, не зная.

— Жива ли е?

— Ако е отъ мъртвитѣ — умрѣла е. А ако е отъ живитѣ — възкръснала е.

— О Вентъ-Вено, дай ми послѣдната струна на лирата ми; азъ ще се кача на Гуръ.

— Гуръ е мой приятелъ. Ти искашъ да му отнемешъ щастieto. Не ще ти дамъ струна.

— Вентъ-Вено, рече овчарьтъ. Вижъ: въ планината има кървави стѣпки отъ нозѣтъ ми. Бръкни въ жилитѣ ми и вижъ: за нея кръвта си дадохъ. Погледни месата ми и вижъ: за нея тѣлото си дадохъ. Погледни очитѣ ми и вижъ: за нея сълзитѣ ми изтекоха. Любя Айя и всичко дадохъ за нея. Остана ми едно сърце, което ще дамъ на Айя, а на менъ ще остане само лирата, съ струнитѣ. О! Вентъ-Вено, любя Айя. Дай ми струна за лирата и азъ ще възхваля въ пѣсень твоето могъщество. Страшенъ е Вентъ-Вено! Коситѣ му сж тъмни облаци, отъ очитѣ му мълнии излизатъ, гласътъ му гръмъ носи, а ржѣтъ му сж крила отъ свѣтли пера.

Разтърси глава Вентъ-Вено, размаха крила и рече:

— Заради голѣмата ти любовъ, дръпни косъмъ отъ главата ми, и ето струна. . .

И когато На-Ну удари първия акордъ на лирата си Вентъ-Вено стана момъкъ — послѣдното чудо.

— — — — —

Възходъ

Висока е планината Ашаръ и стръмни сж нейнитѣ пѣтеки. А най-горѣ е Гуръ. Казватъ, че още никой не е стигналъ върха.

Гуръ е затворилъ жената Айя въ кристаленъ дворецъ отъ ледени блокове. Наоколо е тихо: Само вѣтъръ и снѣгъ, звѣзди и скали и Айя.

— — — — —

За сѣтенъ пѣтъ На-Ну се отправи къмъ върха. Но тоя пѣтъ той имаше три ключа, съ които щѣше да отключи планината: Лира въ ржката си, пѣсень въ гърдитѣ си и Айя въ ума си.

И тръгна.

— — — — —

Въ Великата планина се разнесе акордъ отъ лира — настѣпи тишина. Разнесе се пѣсень — настѣпи мълчание. Чували ли сте мълчанието на планината? Само екътъ повтори акорди и замръ въ гърдитѣ на планината.

Пѣеше На-Ну. Пѣсеньта му бѣше като шума на гората, гласа на вѣтъра, силата на огъня и глissька на вълнитѣ.

И небето, и земята слушаха. Дървото не мръдваше листъ птицата не хвъркна, и звѣрътъ се укроти.

Тѣй хубаво пѣеше На-Ну.

Слънцето чу пѣсеньта. То направи крачка по-близо и даде ухо.

Ашаръ задрѣма унесе а отъ чудната пѣсень. Гуръ се унесе. Ледътъ започна да се топи, огрѣнъ отъ слънчеви лъчи и огнената пѣсень. И ето, тамъ, кждѣто по-рано бѣше ледътъ, сега имаше трѣва.

— — — — —
 День слѣдъ день На-Ну вървѣше по стрѣмнитѣ пѣтеки.
 И на седмия день стигна върха.
 И погледна долу: тамъ бѣха хората, звѣроветѣ и цвѣтята.
 Погледна нагорѣ: тамъ бѣха птицитѣ, въздухътъ и звѣздитѣ.
 А насколо му имаше много скали, покрити съ влага и мѣхъ.
 Потърси Айя. И ето, върху влажнитѣ скали на Гуръ той
 видѣ Айя

Коситѣ небрежно разхвърлѣни по плѣщитѣ, нозѣтѣ бѣли, като мряморъ. На мокритѣ скали лежеше тя, жената Айя.

На-Ну докосна ржцетѣ. Бѣха студени. Устнитѣ ѝ не даваха дихание. Постави ржката си на гърдитѣ и не усѣти туптене на сърце. Въ гърдитѣ ѝ царѣше тишината на мъртвецъ.

Това не бѣше Айя. Бѣше само нейната сѣнка. А Айя си бѣше отишла.

— — — — —
 На-Ну погледна мъртвата.

Колко била хубава! си рече. Мъртва! Защо ми е тая лира, Кому ще пѣя? Кому ще свирия? Ще скжсамъ жититѣ, ще счупя лирата.

И замахна.

— Чакай, рече нѣкой.

Обърна се; задъ него стоеше пустинникътъ Хо.

— Чакай, повтори Хо. Айя е мечта, а мечтитѣ не умиратъ. Искашъ ли Айя да те чуе?

— Мъртвата?

— Не, Живата. Има пжтъ къмъ нея.

Чудна е лирата, която държишъ въ ржката си. Не я счупвай, но иди съ нея въ свѣта. Вижъ, тамъ долу, хората сж нещастни. Тѣ сж тжжни. Сърцето имъ е угаснало въ мжка. Очитѣ имъ сж изплакани отъ скръбъ. Иди при тѣхъ. На тѣхъ ти пѣй, на тѣхъ свири. Знай: ако тѣ те чуютъ — Айя те е чула. Ако тѣ те видятъ — Айя те е видѣла. Защото чрѣзъ сърцата на хората слуша Айя. И чрѣзъ душитѣ имъ гледа. Тѣй е, иди при тѣхъ.

.

V

Трето посвѣщение

На-Ну има три ключа, съ които отключва свѣта: Една лира въ ржката си отъ най-скжпо дърво и струни отъ огънь, вода, въздухъ, земя и злато; една пѣсень въ гърдитѣ, най-хубавата отъ пѣснитѣ. Една Айя въ ума си, най-хубавата отъ мечтитѣ.

.

На-Ну се скита по свѣта. И по всѣки пжтъ и кръстопжтъ, прѣдъ всѣки домъ и дворъ пѣе На-Ну. Пѣсеньта му не е обикновена пѣсень. Защото, пѣе ли прѣдъ боленъ, оздравя; чуе ли го слѣпъ, проглежда; види ли го сакатъ, прохожда.

Хората го мислят чародѣецъ, а той е само лѣчитель и влюбень.

.

А на тебе, пжтнко, казвамъ. Когато срещнешъ нейдѣ по пжтъ. пѣвецъ, съ лира въ ржка, и видишъ, че за пѣсенъта си пари не взима знай: На-Ну е.

Когато чуешъ пѣвецъ, съ лира въ ржка, да пѣе и на душата ти стане леко, болката ти мине, тжгата ти изчезне, знай: На-Ну пѣе.

Свѣтътъ слуша пѣсенъта на овчаря. Хората го чакатъ по пжтъ и друмъ.

Но знаешъ ли, пжтнко, кой най-много се вслушва въ пѣсенъта на На-Ну?

— Айя. Тя седи на другия край на свѣта, чака и слуша.

А той все върви, И ето бавно, стжпка слѣдъ стжпка идва пѣвецътъ къмъ мечтата си, за да го целуни Айя и стане безсмъртенъ.

— — — — —

Има връзка, съотношение между материалнитѣ и духовни работи на човѣка. Какви сж материалнитѣ, такива ще бждатъ и духовнитѣ му работи.

* *

Мнозина отъ съврѣменнитѣ хора се връщатъ назадъ, къмъ своето минало, и по този начинъ губятъ свѣтлината на съзнанието си.

* *

Голѣма опасностъ очаква човѣка, ако той се опита да влѣзе въ духовния свѣтъ съ своитѣ стари разбирания, съ своитѣ стари вѣрвания.

* *

Добъръ човѣкъ ние наричаме не само кроткия, но всѣки човѣкъ, който въ постжпкитѣ си спрѣмо другитѣ хора е такъвъ, какъвто е спрѣмо себе си.

* *

Плътътъ и духътъ сж въ постоянна борба Въ тази борба, именно, се ражда Божественото, което ги примирява. Ще знаете, че плътътъ и духътъ ще се примирятъ само тогава, когато Божествениятъ елементъ влѣзе между тѣхъ Ще дойде день, когато плътътъ и духътъ ще живѣятъ заедно въ Божественото. Тогава всички хора ще иматъ ново съзнание, съ нова свѣтлина, различна отъ досегашната.

У ч и т е л ѣ т ѣ

В Ъ С Т И.

Прѣзъ миналата седмица, г-жа Агнеса Хофманъ, сестра отъ духовното братство въ Холандия, посѣти Бѣлото Братство—обществото на г-нъ Джновъ въ София, съ мисия да направи връзка между братството въ Холандия и това тукъ, или както тя самата заяви: „Азъ дойдохъ да видя Учителя — П. Джновъ, щомъ научихъ, че Той е въ България“. Такива братства има навсѣкждѣ по свѣта. Всички, които даватъ прѣднина на Божественото въ себе си и прилагатъ Христовото учение въ живота си, сж братя и сестри, или сж ученици на една школа, на едно братство, носители на една идея. Между тѣхъ не сжествува никаква граница, никакво различие въ народностъ, религия, нито въ обществено положение, полъ и възраст. Г-жа Агнеса Хофманъ е отъ католическата либерална църква, но това не ѝ прѣчи да се нарече ученичка на г-нъ Джновъ и сестра на всички ученици отъ Бѣлото Братство въ България.

Въ резюме ще помѣстимъ нѣколко думи, които тя отправи къмъ ученицитѣ отъ Бѣлото Братство въ България.

„Изгрѣвъ“ — София, 28/х. 1928 г. Недѣля, пр. обѣдъ.

Отъ редакцията.

Мои мили приятели,

Много се радвамъ, че дойдохъ всрѣдъ вашето духовно общество, отъ толкова далечна страна да изкажа нѣколко думи. Ние чухъ, ме за вашитѣ страдания, по случай забраняването на вашия духовенъ конгресъ, дѣто всички заедно искахте да отправите сърцата си къмъ нашия Баща въ една обща молитва и хваление.

Мили братя и сестри, ние нѣма да забравимъ, какъ и Нашиятъ милъ и възвишенъ Христосъ бѣ приетъ и разпнатъ отъ народа, и какъ всички християни имаха голѣми страдания; тѣ всички заедно носѣха насилието на свѣта съ радостъ и благодарностъ. Защото, всички ние знаемъ, че чрѣзъ страданията иде радостта и небесната награда за душата. Христосъ бѣше разпнатъ отъ народа, но слѣдъ това възкрѣсна и отиде при Отца си. Тѣй да бжде и за васъ! Чрѣзъ вашитѣ страдания вие вървите по сжщия пѣтъ.

Когато сърцето се отвори и свѣтлината се запали отвжтрѣ, тогава злото отъ сърцето трѣбва да излѣзе навънъ. Обаче, съ всичка сила то се връща назадъ и не иска да те напусне, защото съ хиляди години ти бѣше негова собственостъ. Ние знаемъ, че при страдания, свѣтлината и топлината отвжтрѣ ставатъ все по-силни и по-силни. И ако страданието иде отъ свѣта, то е послѣдната верига въ ноктитѣ на черната сила. Не се спирай на умразата на външния свѣтъ, за да не паднешъ. Това бѣше едно врѣме твоята умраза. Работи надъ себе си, и когато твоята свѣтлина стане по-силна и твоеото сърце отворено за Бога, ти ще укрепнешъ още повече, и тогазъ страшилището отвънъ само ще напусне поста си.

Всичко въ свѣта работи за повдигане на душитѣ къмъ Бога.

Нали прѣди 2,000 години тази черна маса излѣзе съ тояги срѣщу благия и кроткия Христосъ и разпрѣсваше навредъ умраза, гнѣвъ и злоба? Всички тия се приближаваха така къмъ великата Любовь на Христа, и тя стана по-велика, по-силна и по-свѣтла. Ние знаемъ отъ Писанието, че „нѣма пророкъ безъ почестъ, освѣнъ въ отечеството си“.

За щастieto.

Това, което ще кажа сега, се отнася до ония, които иматъ отворени сърца, да слушатъ и разбиратъ. Въпросътъ е за идващата раса, за новата свѣтлина въ сърцата на хората. Ще ви поговоря за страната на щастieto. Голѣмъ викъ се разнася въ свѣта за новата раса, за щастieto.

Днесъ, въ тази страна, започва голѣма борба около учението на Учителя П. Джновъ. Той е при васъ, говори съ васъ, вие Го слушате. Това слушаме и ние. Малко сж Учителитѣ на човѣчеството. Кришна-ди, нареченъ Кришна Мурти иде като дѣте въ свѣта и носи щастие за всички, които отворятъ сърцето си за идващата раса. Тѣхниятъ гласъ се провиква: „Събуди се, дѣте, на свѣтлината! Събуди се, ако и външниятъ свѣтъ да вика и мърмори противъ тебе! Имай духъ да страдашъ, и ще се родишъ наново!“ Всички ваши мисли да бждатъ дрѣха на идващата раса. Всѣка мисль е дреха, огледало за човѣка. И то не само огледало, което показва, красивъ ли е той, или не, младъ ли е или старъ, правъ или кривъ, но това огледало пита неговото сърце: „Хубавъ ли си за Господа? Чистъ ли си въ мислитѣ си“? Това огледало, ако е чисто, то е дрехата, която дава щастieto на човѣшкото сърце: то носи радостъ въ твоя битъ. Въ това огледало се оглежда човѣшкото сърце; то показва неговия изборъ. Животътъ иде отъ човѣшкото сърце. Спри се въ своя животъ, тихъ бжди, и тогава въ него, като въ чиста вода, ясно ще видишъ твоето лице — съ умраза ли е покрито, или съ измама, съ егоизъмъ или съ кокетство. Лицето, това е външната ти дреха, а каква е вътрѣшността? — Тя е чистото, кристално огледало, въ което се оглежда човѣшкия животъ. Чисти ли сж мислитѣ и желанията на човѣка, чисто е това огледало. И ако всѣка сутринъ, като ставашъ, не се обръщашъ къмъ Бога съ думитѣ „дай, дай“, а работишъ, ти нѣма да бждешъ просекъ, а ще бждешъ „служителъ Божий“. Тогава вие ще бждете щастливи, като новородени дѣца, събудени отъ сънь.

Такова бѣше събудането на Лазаря отъ смъртъта. Христосъ събуди Лазаря и го въведе отъ земния въ небесния животъ. Христосъ отне външната дреха на Лазаря, и хората казаха: „Той възкрѣсна!“ Да, той възкрѣсна, за да работи за своя Учителъ. И този Учителъ днесъ вика: „Събудете се въ свѣтлината, за работа въ свѣта!“ Който работи въ свѣта, той носи свѣтлина въ мрака. Такъвъ човѣкъ има щастие въ себе си. Щастieto е отиване къмъ хората, помагане на хората. Работи, помагай на хората съ любовь и съ свѣтлина въ сърцето си!

Въ бесѣдата „Високия идеалъ“ отъ Учителя, се казва: Любовьта се изразява въ стремежъ къмъ най-хубавото. Тя е чистиятъ, свѣтлиятъ диамантъ въ сърцето на човѣка, който не може да се оцапа; той остава вѣчно чистъ“. И когато ние се освободимъ отъ тѣлото си,

ще занесемъ въ вѣчността този диамантъ на сърцето си при Господа, и отново ще започнемъ работата си върху него. Сърцето ще почне да свѣти отъ свѣтлината на този диамантъ. Това е великото, прѣкрасното въ вжтрѣшния животъ на човѣка. Щастието, това е диамантътъ, който се шлифува въ вжтрѣшността на човѣшкото сърце.

Мили приятели, тукъ вие живѣете въ една висока атмосфера, обиколени отъ хубави, каменисти планини, които казватъ: „Кой може да ви отнеме това благо?“ Наблизо при васъ има единъ изворъ, нареченъ отъ Учителя, съ хубави чешми, чисти и свѣтли, изложени на лжчитѣ на сутринното слънце. Около васъ пѣкъ има борови дървета. Всѣки клонъ поглежда нагорѣ, сочи къмъ небето и казва: „Погледни нагорѣ, тамъ е щастието!“ Тѣ даватъ сила на душата ви, като отправятъ умразата, злобата и гнѣва къмъ покой, а погледътъ повдигатъ нагорѣ. Тѣ казватъ още: „Дойде вече врѣмето да бждете повикани за новата раса, за расата на щастието.“ Хората на тази раса цѣнятъ хубавото, вършатъ добро, живѣятъ въ Любовта. Тѣ говорятъ само на единъ езикъ — езикътъ на приятелството, или както казва Учителътъ — на езика на Любовта. Тѣ не искатъ вече войни, не искатъ борби, а съ умразата и злобата сж ликвидирали. Тѣ сж носители на миръ и любовъ между хората. Приятелството, това е връзката между хората на шестата раса. Тия хора обръщатъ внимание на вжтрѣшната дрѣха на човѣка. За тѣхъ е важно човѣкъ да има чиста мисль, чисти чувства и безкористни дѣйствия. Това е за тѣхъ „високиятъ идеалъ“. Това търсятъ тѣ.

Ако погледнемъ човѣчеството, ще видимъ, че го обикаля една голѣма мъгла, единъ тъменъ вихрь. Това е свѣтътъ. Навредъ се чува само охкане, стенание; навредъ се носи смрадъ. Христосъ поглежда този тъменъ фондъ и търси по него поне малко свѣтлинка. Види ли такава, Той казва: „Има едно дѣте тукъ, което запалва свѣтлинката въ сърцето си!“ И веднага, въ сърцето на това дѣте, Той изпраща своята помощъ прѣзъ този тъменъ свѣтъ. Всѣки знае, че ако има любовъ въ сърцето си, ще придобие щастието да бжде въ връзка съ Великото Бѣло Братство, което помага на всички хора. Веднѣжъ запалена тази свѣтлина, човѣкъ придобива сила и мощъ. Колкото е по-голѣма тази свѣтлина, толкова и силата на човѣка е по-голѣма.

И тъй, у много хора въ свѣта, и въ България, въ Америка, и по цѣлия свѣтъ сж запалени тия малки свѣщи. Отъ редъ години Учителътъ — П. Джовъ казва: „Новата раса иде вече, сега ние сме пионери на тази раса, а слѣдъ 100 години нѣма да остане човѣкъ, който да говори за тъмнина, за умраза, за зло въ свѣта. Тогава навредъ ще се чува зова: „Почитайте всички живи сжщества, отъ най-малкото до най-голѣмото“. При свѣтлината, въ която живѣятъ тия хора, може ли да става въпросъ за убийства и изстребления? — Никога!

Когато Христосъ потропа на вратата на ума и на сърцето на човѣка, ще го запита „Имашъ ли чистота въ всичко, което мислишъ и вършишъ въ мое име? Моятъ гласъ се разнесе по цѣлия свѣтъ. Азъ хлопахъ на сърцата на пробуденитѣ души, които веднага запалиха свѣщъта си и трѣгнаха слѣдъ Мене. Който не иска да слуша, остава назадъ, изчезва въ мрака“. Това е зовътъ на новата раса! И ако

нѣкой нарече такъвъ човѣкъ лудъ, нека той да не се смущава, но да отиде при Господа. Тѣзи, които днесъ сж готови, да трѣгнатъ слѣдъ Христа. Никога не е късно! И 100-годишенъ да си, щомъ си чулъ Христовия гласъ, и трѣнешъ слѣдъ Него, ти ще станешъ Негово дѣте, Негова Любовь. Който слѣдва Христа, Учителя на човѣчеството, той ще получи свѣтлина въ сърцето си и ще влѣзе въ градината на щастieto, която е вжтрѣ въ него. Щастieto носи свѣтлина, миръ и радостъ. Вънъ отъ това то не сжествува.

Мои приятели, искамъ да ви разкажа, защо влѣзохъ да работя въ свѣта. Слѣдъ като ме изслушате, вие ще разберете, какъ се идва въ страна, за която нито съмъ чула, нито помисляла нѣщо. Това, което ще ви разкажа, е една малка легенда. Въ Холандия азъ бѣхъ въ „gömisch-katolische“ църква, дѣто на хората се говори винаги за Божи-ята Любовь, за разкаянието на човѣка, а имъ се казва, че ако грѣши човѣкъ, ще отиде въ ада. Говори се за изповѣдъ, а слѣдъ нея, душата не получава успокоение. Единъ день, силно раздвоена и разколебана въ себе си, влѣзохъ въ една голѣма гора, седнахъ до едно дърво и заспахъ. Виждамъ живъ сънъ: намирамъ се на едно мѣсто, дѣто душитѣ се пробуждатъ и получаватъ инструкции, нареждания въ живота си. Намѣрихъ се въ голѣмо очудване и запитвамъ: „Дѣ съмъ?“ — Никакъвъ отговоръ — Боже, азъ съмъ тѣй сама! Кждѣ е свѣтлината? Какъ ще се върна назадъ? Вървя по-нататкъ. Дойдохъ до една врата, която веднага се отвори. — Боже, дѣ съмъ? Свѣтлина! Отвсѣкждѣ свѣтлина! Една голѣма фигура, съ съвсѣмъ черно лице се приближи до мене. Погледна ме съ голѣмитѣ си бистри, но строги очи. — Боже, какво е това? — Ти не си за тукъ. Азъ се уплашихъ и млъкнахъ, нищо не отговорихъ. — Азъ съмъ Луциферъ, първата свѣтлина на Бащата. Обаче, азъ искахъ да стана по-голѣмъ отъ Него, и съ своята свѣтлина да спечеля свѣтоветѣ. Тогава моятъ Баща ме отблъсна, и азъ паднахъ до дъното на бездната, и оттамъ отправихъ всичката си умраза къмъ свѣта. Свѣтлината, която виждашъ около мене, това сж огнени езици отъ умраза, отъ егоизъмъ, отъ злоба и завистъ между хората. Тѣзи вериги, съ които съмъ свързанъ, това е борбата на злото у хората противъ доброто. Азъ трѣбва да остана тукъ, докато всичката свѣтлина се освободи отъ веригитѣ на злото. Тогава ще мога вече да се върна при Баща си назадъ. — Луциферъ, ти пакъ ще отидешъ при Отца? — Да, дѣте, не виждашъ ли свѣтлината около мене и болката, която тя ми причинява? Азъ скърбя за Отца си. Можешъ ли да ми помогнешъ? Азъ ще бжда свободенъ, само слѣдъ като свѣтлината влѣзе въ сърцата на хората, слѣдъ като се проникнатъ отъ любовь помежду си — Да, Луциферъ, и азъ искамъ да работя. Азъ ще бжда съ тебе до края на свѣта, азъ искамъ да взема участие въ тази борба; и никога въ живота си нѣма да те забравя, мой братъ! — Иди, дѣте, и бжди благословена въ вѣчността за твоето обѣщание! . . . Вратата се затвори. — Луциферъ, дѣ си ти? Боже, Господи мой, дѣ е моятъ братъ Луциферъ? — Въ края на гората. Ти ще срещнешъ Луцифера, когато небето слѣзе на земята. Боже, дѣ се намирамъ? Кой гласъ ми говори? Вратата пакъ се отвори. — Боже, дѣ съмъ? Кой стои тамъ съ голѣма чаша въ рж-

ка? — Учителѣтъ Христосъ. — Ела, дѣте, дай ми ржката си! — Азъ коленичихъ и дадохъ ржката си на Учителя Христосъ. Дѣ се намирамъ? Въ царството на щастieto. Но Учителю Христе, Твоео лице не е весело, засмѣно. — Дѣте, какъ мога да бжда веселъ, засмѣнъ, когато въ свѣта*се лѣе кръвъ, моята кръвъ; когато Луциферъ, моятъ братъ, страда? Азъ ще прѣбждамъ тукъ до скончанието на свѣта. — Учителю Христе, и азъ обѣщахъ да остана тукъ, да помагамъ на Луцифера. Азъ ще ида въ свѣта, да нося зова на Любовта.

—Погледни тукъ, мое дѣте, каза Учителѣтъ Христосъ, като ми посочи единъ черенъ ангелъ. — Кой си ти? — Азъ съмъ ангелътъ на страданието. — Ангелътъ на страданието? Какво правишъ при Христа? — Дѣте, разбери ме, азъ посѣщавамъ всички хора, бѣхъ и при тебе, дадохъ ти капка по капка отъ страданията, които ти донесоха мжки и болки. Но вижъ, чашата, отъ която ти пи, е само наполовина празна, още много капки има за тебе. Вижъ ме, кой съмъ азъ! Погледни! . . Той разтвори ржцѣтъ си и махна настрана черното намѣтало. — О, страдание, ти си злато! — Да, дѣте, за тия, които разбиратъ скръбта, азъ съмъ злато! Тѣ знаятъ, че капката, която ще имъ дамъ, е необходима за тѣхъ, за да ги очисти. Човѣкъ не трѣбва да пита, защо му се даватъ страданията. Необходимо е да страдаме! На силния се даватъ страдания; силниятъ получава нещастия, защото той разбира и знае, че само чрѣзъ тѣхъ ще стане чистъ. А за тѣзи пѣкъ, които се боятъ отъ страдания, съмъ черенъ и нѣмамъ милость къмъ тѣхъ. Които ме разбиратъ, на тѣхъ показвамъ своята вжтрѣшность; злато, щастие и благословение. Този е мждрецъ, който разбира скръбта и я желае. Така отивамъ азъ при всички хора и имъ раздавамъ скръбъ. И ти, душа, ще получишъ дѣлъ отъ тази скръбъ. — Дай ми колкото искашъ, азъ искамъ отъ тази скръбъ! — Не, твоео врѣме не е дошло още; ти видѣ, че още половината отъ твоята чаша е неизпита; ти видѣ Луциферъ и Учителя-Христосъ. Тѣ ще ти бждатъ сила, подкрѣпа въ свѣта. Имай куражъ да бждешъ герой“.

Тѣй , нека всѣки човѣкъ носи любовь въ сърцето, свѣтлина въ ума и свобода въ душата! Нека всѣки човѣкъ бжде носителъ на Божията Любовь, на Божията Мждрость и на Божията Истина!

Мисли по поводъ посѣщението на Агнеса Хофманъ.

Ако хвърлимъ погледъ върху миналото на човѣчеството отъ едно по дълбоко гледище, ще видимъ не вече единъ хаосъ, не единъ калейдоскопъ на събития, несвързани съ нищо помежду си, но едно закономѣрно развитие на силитъ, заложени въ човѣшката душа. И всички външни прояви на дадена култура сж отражение, изразъ на тая степенъ на съзнание въ което се намира тогазъ човѣчеството. Духовната вълна, която залива днесъ цѣлото земно кълбо, споредъ нѣкои може да е нѣщо случайно, но тя си има дълбоки причини въ законитъ на развитието на човѣшката душа. Тая духовна вълна показва събуждане на по дълбокитъ сили на душата. Трѣбва

да имаме вѣра въ човѣшката душа, вѣра въ Разумното, което живѣе въ насъ! Даже и когато човѣкъ е най-много потъналъ въ материята, никой не може да спре кспнежа на човѣшката душа къмъ свѣтлина, къмъ миръ, къмъ хармония, къмъ братство.

Духътъ на новата култура слиза надъ човѣчеството. Той е духъ на братство, на радостъ, на единство. Човѣкътъ съ пробудено съзнание, човѣкътъ на новата култура ще намира смисълъ, щастие въ живота не въ вземането, но въ даването, не въ трупането, но въ помагането, не въ живѣне за личността, но въ живѣне за Цѣлото, за Бога. Единичното сръдство за по-скорошното идване на тая култура е раздухване на онзи божественъ пламъкъ, който гори въ човѣшката душа. Отъ начало това сж отдѣлни души, които се явяватъ тукъ-тамъ, но по послѣтъ се свързватъ, и най-послѣ образуватъ една верига, която опасва цѣлото земно кълбо. Има много признаци, които говорятъ, че наближава обединението на всички, които желаятъ да работятъ за новата култура.

Въ сщностъ всички духовни работници и сега сж обединени вжтрѣшно, тѣ работятъ въ хармония и затова сж вече свързани вжтрѣшно, макаръ и да живѣятъ въ разни страни и да не се познаватъ, но наближава времето, това обединение да се изрази и въ физичния свѣтъ. И кое ще бжде онова, което ще обедини всички искрени работници за новото? Това е мисълта за онзи красивъ, разуменъ животъ, за който тѣ работятъ, — животъ на единството.

И това обединение ще даде мощенъ тласъкъ за духовното събуждане на човѣчеството.

Откриването на свободния окултенъ университетъ „Гьотенаумъ“. Веднага слѣдъ опожаряването на „Гьотенаумъ“ се присъжипи къмъ събиране на волни помощи за новата постройка. Прѣзъ февруарий 1924 г. моделътъ за новата постройка бѣше вече изработенъ. Тя е по съвсѣмъ новъ стилъ. Сега наскоро стана тържественото му откриване при стечение на много гости. Присъжествуващитъ при откриването били 2500 души. Понеже салонътъ побиралъ само половината, то всѣко събрание се повтаряло. Държани били речи отъ Албертъ Стефанъ, Д-ръ Попелбаумъ и пр. Прѣдставени били и двѣ мистични драми изцѣло: „Портитъ на посвещението“ и „Пазачътъ на прага“. „Гьотенаумъ“ е откритъ, но това не значи, че е вече окончателно готовъ. Работи се усилено за довършването му.

За движението „Новъ Салемъ“

Прѣди повече отъ 80 години въ Германия се зародило ново духовно движение подъ название „Новъ Салемъ“. Неговъ основателъ е Яковъ Лорберъ. Той е написалъ голѣмъ брой съчинения. По-важни сж: „Великото евангелие на Йоана“, „Духовното слънце“, „Земя и Луна“, „Робертъ Блумъ“ и пр. Това движение издава списание „Слово“. Вънъ отъ Германия движението е доста разпространено въ Чехия, Литва и др. страни.

С. К.

КНИЖНИНА.

„Pour mieux vivre“. Списание, редактирано от професоръ Варми Йогъ въ Парижъ, 16, rue. Magdeau 3. Абонаментъ за странство 35 фр. Това списание разглежда болеститѣ прѣди всичко въ свръзка съ дълбокитѣ енергии на човѣшкия организъмъ (праната). Тоя отдѣлъ отъ окултната медицина се нарича пранотерапия.

„Metamorphosen des Seelenlebens“ отъ Д-ръ Щайнеръ. Въ тая книга се разглеждатъ гнѣва, съвѣстѣта, изкуството, благоговѣнието отъ окултно гледище. Между другото въ двѣ глави разглежда въпроса за свърхфизичния произходъ на изкуството и за връзката между ангелската йерархия и свѣта на тоноветѣ.

„Die Grundelemente der Eurythmie“ (Основни елементи на евритмията), отъ Анна Мария Дубахъ-Донатъ. Авторката е видна дѣятелка въ евритмичното дѣло. За изучаването на евритмията тая книга е необходима заедно съ двата курса по евритмия, издадени отъ окултния университетъ „Гьотеанумъ“.

„Planeten — Einflüsse“, отъ Д-ръ Георгъ Вилхелмъ Маагъ, издание на издателство West Ost-Verlag въ Konstanz. Тая книга разглежда важни въпроси отъ окултно гледище. За важността на въпроситѣ, засегнати въ нея, може да се сѣди вече като споменемъ нѣщо за съдържанието ѝ. Въ отдѣла Метерология се разглежда планетното движение като основна причина за всѣкидневната промѣна на врѣмето. Въ тая глава се разглеждатъ тритѣ лунни закони и единъ общъ законъ на седемтѣ планети.

Въ отдѣла Астрология се разглежда планетното движение въ

свръзка съ послѣдната общоевропейска война, както и съ войнитѣ прѣзъ седемдесетѣтѣ години на миналия вѣкъ.

Въ отдѣла Земледѣлско стопанство се разглежда зависимостѣта на растежа на растенията отъ планетното движение. Тукъ се разглежда и въпроса за прѣдсказването на врѣмето.

Въ отдѣла Медицина се разглежда влиянието на планетитѣ върху металическитѣ лѣчебни потенции.

Авторътъ изхожда отъ прости, всѣкому достъпни опити, и изчисления и постепенно води читателя къмъ най-висшитѣ проблеми на окултната наука.

„Der Neilige Gral“, мировата история въ свѣтлината на легендата за „Светата Чаша“ (Светия Гралъ), отъ Д-ръ Валтеръ Щайнъ. Много отъ легендитѣ и митоветѣ съдържатъ дълбоки окултни истини. Една такава е легендата за „Светата Чаша“. Въ нея, въ красива и дълбоко символична форма, е изложено слизането на човѣшката душа въ материята, омотаването ѝ въ нея, слѣдъ което дохожда възкресението, т. е. пробуждане на душата.

„Na'tura“, списание за разширение на медицината чрѣзъ окултното човѣкопознание. Издание на Медицинската секция на свободния окултенъ университетъ „Гьотеанумъ“, въ Дорнахъ до Базелъ (Швейцария). Въ втората си годишнина това списание съдържа редъ статии отъ Д-ръ Щайнеръ върху медицината въ свѣтлината на окултизма; и освѣнъ това съдържа статии: „Ембриологията отъ окултно гледище“, „Храненето и болезненитѣ тенденции въ дѣтската възраст“, „Животътъ на сънищата“ и пр.

Това списание влиза вече въ тре-

тата си годишнина, и първата двойна книжка от третата годишнина съдържа следните важни статии: „Медицината въ свѣтлината на окултизма“, „Човѣшката душа въ свръзка съ будноо съзнание, спането и сънуването“; „Произходътъ на човѣка въ свръзка съ ембрионалното човѣшко развитие“; „Проблемата за болестта ракъ, нови пжтища за изучаване, прѣдпазване и лѣкуване“; „Докладъ за международния конгресъ върху рака прѣзъ юлий 1928 година.“

Това списание, което е списвано прѣдимно отъ лѣкари, доказва нагледно и опитно, какъ окултната наука е плодъ на опитно изучаване на дѣйствителността и не отрича официалната наука, но гради по-нататъкъ. Самиятъ фактъ, че лѣкаритѣ сж образуваели тая Медицинска секция при окултния университетъ и разработватъ медицински проблеми отъ окултно гледище вече показва че не само между окултната наука и естествознанието нѣма никакво противорѣчие, но и върху проблемитѣ на естествознанието се хвърля плодотворна свѣтлина съ помощта на окултизма. Това списание показва и голѣмата практическа приложимостъ на окултната наука въ разнитѣ области на живота.

„Zur Pädagogik Rudolf Steiners“, двумѣсечно списание на съюза „Свободно Валдорфско училище“, год. II., книга 3, септемврий 1928. година.

„Mensch und Tier“ (Човѣкътъ и животното), отъ Д-ръ Херманъ Попелбаумъ Издание на Естество-научната секция при окултния университетъ „Гьотеанумъ“.

„Menset und Maschine (Човѣкътъ и машината), отъ Д-ръ Александъръ Стракомъ. Нѣколко думи за едно ново отношение на човѣка къмъ техниката.

„Fünfdimensionale Re-

lativitätstheorie“ (пето-измерна теория за относителността), отъ Рашко Зайковъ, асистентъ при Държавния университетъ, София, стр. 72, 1628 г., цѣна 3 марки.

Получени сж въ редакцията следните списания и книги.

„Bulgara Esperantisto“, год. X, кн. I, Русе, абонаментъ 30 лева.

„Goetheanum“, год. VII; получава се редовно. Библиотека „Народни Будители“: № 1 „Възкресение“ отъ Любомиръ Лулчевъ (5 лева), № 3 „Тайнитѣ общества и тяхната роля върху политическия и обществения животъ на Европа 7 лева) отъ Д-ръ Г. Трифоновъ; № 4: „Психичното въздѣйствие и реактивнитѣ идеи“ отъ Стефка Ст. Стойчева (5 лева). Доставятъ се отъ Минчо Сотировъ ул. „Царъ Симеонъ“; № 27 — Бургасъ.

Отъ **Натурфилософско четиво** № 38, Проф. Гюнтеръ, Берже и Лоне — Тръпки и гърчове на земята Вулкани и земетръси, Животътъ и смъртта на земята. Съ 15 фигури. Предговоръ отъ проф. Ас. Златаровъ. Цѣна 15 лв.

Отъ **Четиво наука и животъ**: № 38 Проф. А. Берже — Агонията и смъртта на земята, Популярно изложение. Цѣна 6 лева.

отъ **Великани на човѣчеството**: № 6 Жоресъ и Короленко — За Толстой. Толстой като художникъ, мислителъ и моралистъ. Цѣна 12 лв. Даровете на блата. (черното злато). Отглеждане на кърмачетата.

Всички сж издания на „Акация“, София, ул. Витошка 29.

Витлеемска Звѣзда год. VIII; получава се редовно. Излиза въ Бургасъ; абонаментъ 60 лв. в. Меж-

дународенъ духъ — редовно се получава, Учителска Мисль — кн. 1, 2, год х Борба съ алкохолизма кн. 7, 8, год VII. Нашето дѣте — кн 6 и 7. Luce e ombra — год. 2, кн. 8, 9, 10. Le Fraterniste.

Започва да излиза библ. „Водолей“ — която ще даде на първо

врѣме една Хиромантия, една физиогномия и една Астрология а послѣ и други работи върху тайнитѣ науки. Записватъ се абонати — абонаментъ за горнитѣ три книги е 90 лв, адресъ Оборище 24 София.

Пусната е сжщо покана и за книгата Живота на пространството отъ Метерлинкъ.

Редакцията на списанието съобщава, че списанието закѣснѣ по технически причини и най-вече причини лежащи до голѣма степенъ въ абонатитѣ.

За да се постигне редовностъ въ излизането на списанието, редакцията най-настоятелно замолва неотчелитѣ се абонати и настоятели въ най-скоро врѣме да направятъ това, и по такъвъ начинъ да се даде възможностъ на списанието да излиза на опрѣдѣленото врѣме и да слѣдва цѣльта си.

Редакцията.

Важна печатна погрѣшка.

Въ стихотворението Учителътъ на страница 204 петия редъ да се чете: злитѣ вѣтрове.

Редакцията доставя всички бесѣди на Учителя. Най-новитѣ бесѣди сж: Законъ за единство и общностъ, 15 лева, и Положителнитѣ и отрицателни чѣрти на човѣка, 10 лева.

Излѣзе отъ печатъ романа „Занони“ и струва 100 лева.

СЪДЪРЖАНИЕ НА КНИГА ШЕСТА И СЕДМА:

1. Защо Го слушате? 2. Новото съзнание, Законъ на цѣлото и законъ на частитѣ — Б. Боевъ. 3. Келтски окултизъмъ — Ernest Bose — 4. Физиогномия. 5. Землетресенията и тѣхното прѣдсказване — Л. Лулчевъ 6. Прѣображение. 7. Екзотеризъмъ и езотеризъмъ — Ж Г Буржа 8. Мисли за вегетариянството — пк. 9. Съвременната медицина и израждането на човѣчеството — Добранъ. 10. Духътъ на новата раса. 11. Изъ моитѣ спомени — Седиръ. 12. Учителътъ — Мара Бѣлчева. 13. Псалми за живия Богъ — Георг Nordmann. 14. Айя — Добранъ. 15. Вѣсти и книжнина.

Зовемъ всички които смѣтатъ че ЖИТНО ЗЪРНО
разнася въ обществото свѣтлина на едно духовно
схващане, което може да обнови живота — да се
погрижатъ за неговото по-широко разпространение,
като запишатъ, поне още по единъ абонатъ.

Продължава се подписката за записване за че-
твъртата годишнина на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“,

Годишенъ абонаментъ 60 лева.

Редакция Оборище 24, София.

НАСТОЯЩАТА КНИЖКА 14 Л.